

Drábik János

A háttérhatalom

Elhallgatott dokumentumok

Ajánlás barátainknak

Tisztelettel és igaz barátsággal ajánlom ezeket a kevésbé ismert dokumentumokat azon osztály-és iskolatársaimnak, akikről már csak felnőtt fejjel tudtam meg, hogy zsidó származásúak, mert ennek tanulmányaink ideje alatt semmilyen jelentősége sem volt. Akkor csak az számított, ki milyen tehetséges és szorgalmas volt, mit teljesített és ezzel milyen tekintélyt vívott ki magának. Ezek a barátaim ? álljon itt nevük helyett csak utónevük: Ádám, Gyuri, Iván, János, Misi, Péter, Tamás, Tomi, Éva, Mari, Ráhel, Szonja és Zsuzsa ? mind rendkívül tehetségesek és az élet is igazolta őket, mert közülük többen világhíresek lettek. Megtanultam tisztelni őket és néhányan közülük mai napig legszorosabb barátaim közé tartoznak. Ajánlom ezeket a gyakran felkavaró, kétségeket támasztó és ellenérzést kiváltó, ugyanakkor az élet összefüggéseinek szakadatlan elemzésére átvértékelésére - késztető dokumentumokat egykori munkatársaimnak, régi és új barátainknak is, mindazoknak, akik figyelemmel kísérték eddig is írásaimat.

Egykori iskolatársaimmal folytatott beszélgetéseink, levélváltásaink során elkerülhetetlen volt a zsidó vallás, kultúra és hagyomány sajátosságairól, a zsidó nép történelmi szerepéről is eszmecsere folytatni. Az ún. zsidó kérdés társadalmi, politikai vonatkozásai sem maradhattak el, hiszen ezek szerves részét képezik az elmúlt évszázad egyetemes és magyar történelmének. Számos kérdéssel kellett szembesülnöm akkor is, amikor a Szabad Európa Rádió munkatársaként foglalkoztam a világpolitika és ezen belül a magyar társadalmi és politikai élet elemzésével.

Mindez arra kényszerített, hogy újabb és újabb könyveket olvassak el, és alaposabban megismerkedjek más népek történelmével is, így a román történelemmel, a német, a francia és az angol történelemmel. De talán a legtöbbit az amerikai történelemmel foglalkoztam, amikor New Yorkban éltem és az ottani egyetemen tanultam. Ebben a városban reformátusként természetesen rendszeresen felkerestem a magyar református templomot a 82. és a 69. utcában. De barátaimmal ? ökumenikus szellemben ? eljártam a katolikus összejövetelekre is és rendszeresen részt vettem a 39. utcában lévő **American Israel Friendship House** rendezvényein is. Ebben a házban működött a **World Federation of Hungarian Jews** nevű kulturális szervezet, amely a magyar származású zsidó new york-iakat tömörítette. E szervezetnek igen színvonalas és rendszeresen megtartott rendezvényein, ha csak lehetett, részt vettem. (Amerikai tartózkodásom kezdetén egy bronxi lakásból ? Bronx New York egyik városrésze ?, ahol albérlőként laktam, azért kellett elköltöznöm, mert a főbérlő egyik éjjel pisztolyát rám fogva megkérdezte: Igaz-e, hogy jársz a zsidókhoz? Mondtam igen. Miért, mi ellene a kifogásod? Erre beleeresztett egy sorozatot a mennyezetbe, s közölte, hogy távoznom kell. Láttam, hogy részeg, ezért csak annyit mondtam: tegye el a fegyvert, és reggel elköltözöm. Így kerültem egy új lakásba a New York University közvetlen közelébe.)

New Yorkban akaratlanul is megtapasztaltam, hogy különbség van a zsidó magyar és a magyar zsidó között. 1983 augusztusában részt vettem a 79. utcában a First és a Second Avenue között lévő Magyar Házban a **Hungarian Literary Society** (Magyar Irodalmi Társaság) évi rendes közgyűlésén. Ezt az irodalmi társaságot az 1930-as évek végén Amerikába kivándorolt, kultúra kedvelő zsidó származású magyarok alapították a magyar irodalom ápolására. Az idők során ebből az irodalmi társaságból baráti kapcsolatok fenntartására szolgáló klub lett, ahol ultizni, sakkozni, pingpongozni, vagy társalogni lehetett

magyar zenét hallgatva és magyaros ízű ételeket fogyasztva. Az 1983-as évi közgyűlésen a társaság német származású elnöke, Mr. Mautner, tartotta angol nyelven a megnyitót. Mautner úr felesége magyar volt, és nagyvonalúan támogatta a magyar közösségi életet. Ennek köszönhető, hogy a **Magyar Irodalmi Társaság** az elnökévé választotta.

Mautner úr angol nyelven elmondott bevezetője után egy erre a célra meghívott amerikai énekesnő elénekelt az amerikai himnuszt, majd pedig a jelenlévők egy része javasolta a magyar himnusz eléneklését is. Erre a jelenlévők egy másik csoportja azt mondta, hogy azt már nem, mert a magyar himnusz szavára lötték a nyílasok a rokonait a Dunába és követtek el egyéb atrocitásokat. Mire a himnusz eléneklését javaslók azt kérdezték, hogy mi köze van Kölcseynek és Erkel Ferencnek a nyílasokhoz, s elvégre ez egy magyar irodalmi társaság, ezért igenis helyén való a magyar himnusz eléneklése. A vita odáig fajult, hogy azoknak egy része, akik el akarták énekelni a magyar himnuszt, levette a cipőjét, és Hruscsov módjára elkezdte verni ütemesen az asztalt azt kiáltozva, hogy aki nem akarja elénekelni a magyar himnuszt, az távozzon, és meg se álljon Tel-Avivig.

Ekkor asztalszomszédom, egykori osztálytársam édesanyja, aki 1952-től ismert engem és 1956 óta New Yorkban élt, így fordult hozzám: ?Látod, János, mi a különbség a zsidó magyar és a magyar zsidó között? Az egyik követeli a magyar himnusz eléneklését, mert ő nemcsak tud magyarul, de a szíve is Budapesten dobog. A másik ugyanúgy magyar anyanyelvű, Magyarországról származik, de az ő szíve Jeruzsálemben dobog. Én zsidó magyar vagyok, és szívem Budapesten dobog, oda vágyom vissza. De tiszteletben tartom a magyar zsidók érzéseit is, tudomásul veszem, hogy ők a zsidóságuknak adnak elsőbbséget.?

1983-ban nem sikerült a Magyar Irodalmi Társaság közgyűlésén elénekelni a magyar himnuszt New York 79-es utcájában. A jelenlévők csaknem fele ? tiltakozása jeléül ? nyomban távozott. Ehhez a történethez még hozzátartozik, hogy néhány héttel később, 1983 szeptemberében Münchenbe költöztem, mert a SZER munkatársa lettem. Amikor 1985-ben visszatértem a Rádió new york-i tudósítójának Amerikába, akkor barátom édesanyja azzal fogadott, hogy 1984-ben kellően felkészültek, és a Magyar Irodalmi Társaság évi közgyűlésén békésen, és egyhangúan elénekeltek a magyar himnuszt is.

Ez, és az ehhez hasonló tapasztalataim, valamint a zsidó barátaimmal folytatott sok eszmecsere arról győzött meg, hogy egymás jobb megértéséhez sok-sok őszinte eszmecsere, széleskörű párbeszédre van szükség. Amikor az 1990-es évek közepén néhány év alatt túljutottam az e tárgykörrel foglalkozó századik könyvön, meglepődve kellett tapasztalnom, hogy barátaim közül valójában milyen hiányosan ismerik nemcsak a bibliai zsidó nép történetét, hanem általában véve a Kelet- és Nyugat-Európában élő zsidó közösségek életét. Amikor pedig a magyar demokratikus változások nyomán elhatároztam, hogy demokraciamelethez írok kandidátusi dolgozatot, fel kellett ismernem, hogy nem lehetséges a társadalmi-politikai demokrácia gazdasági demokrácia nélkül. A gazdasági demokrácia pedig az esélyegyenlőség biztosítását jelenti a termelőtevékenységben, a pénz-és hitel kibocsátásában, valamint a javak elosztásában. A jogi esélyegyenlőség ennek csak a jogszabályi feltételeit biztosítja. Meg kellett állapítanom, hogy azért nem lehetséges a gazdasági esélyegyenlőség, azaz a gazdasági demokrácia, mert a közpénzrendszert lecserélték magánpénzrendszerre, a magánpénz-monopólium pedig egy szűk érdekcsoport számára behozhatatlan előnyöket biztosít. Ekkor kellett megismerkednem a magánpénzrendszert rendkívül igazságtalanná tevő kamatmechanizmussal, amely a pénz előállításának a monopóliumával rendelkezők számára lehetővé teszi az érték-előállító tevékenység folyamatos és nagymértékű megsarcolását, s hatalmas kamatjövedelmet biztosít az élősködő pénzvagyonos csoport számára.

Meg kellett állapítanom, hogy létezik egy háttérhatalom, amely a pénzkibocsátás és kamatszedés monopóliumával a saját tulajdonaként centralizálja és koncentrálja egyre több országban ? és ma már világszinten ? az érték-előállító termelő vagyont, valamint a közvetítést és elosztást vezénylő pénzvagyont. Önként adódott a kérdés: Kiből áll ez a háttérhatalom? Hogyan jött létre? Milyen a szervezeti felépítése? Hogyan működik?

Így jutottam el a világ leggazdagabb beruházó bankár-dinasztiáihoz, az általuk működtetett formális és informális pénzügyi és társadalmi-politikai intézményekhez, egy jól megszervezett, világszintű hálózathoz, amely számos alrendszerrel működik. Mivel e rendszer kezdeményezői, irányítói és hasznélvezői elsősorban a beruházó bankár-dinasztiák, amelyek között, ha nem is kizárólagos, de döntő szerepet játszanak a zsidó származású pénzemberek, ezért az a világstratégia, amelynek a végrehajtásán fáradoznak, érinti a különböző országokban élő zsidó közösségek sorsát is. Természetesen a magyarországi zsidó közösség életét is érinti. Ily módon kihat az én barátaim életére is. Minél inkább próbáltam megérteni az összefüggéseket, annál világosabban láttam, hogy e pénz-dinasztiák elsősorban a saját érdekeiket tartják szem előtt, és ha vannak világuralmi céljaik, akkor az ezzel járó előnyöket nem egy nép, hanem a saját maguk számára akarják megszerezni.

Azt is látnom kellett, hogy bizonyos céljaikat csak úgy tudják elérni, ha a saját népük többségét alkotó, és gazdagnak egyáltalán nem nevezhető, más emberekhez hasonlóan munkából és teljesítményből élő zsidó közösségek tagjait megtevesztik. E megtevesztéshez tartozik fontos tények és stratégiai programok elhallgatása, vagy azok egészen más színben való feltüntetése félrevezetésük érdekében. E felismeréseimet ábeszéltem barátaimmal. Volt, akivel egyetértésre jutottam, volt, akivel nem. Kutatásaim során természetesen olyan tekintélyes zsidó származású tudósok munkáival is megismerkedtem, akik hasonló eredményekre jutottak, mint én. Abban a pénzüralmi hálózatban, amely ma már globálisan működik, természetesen akadnak olyan résztvevők is, akik ilyen vagy olyan okból életük egy bizonyos szakaszában szembe fordultak ezzel a pénzüralmi hálózattal. Ennek a szembefordulásuknak hangot is adtak, leírták, elmondták a véleményüket. Elviselték az őket ért támadásokat. Személyesen azt tapasztaltam, hogy ezekről az emberekről - és nézeteikről - barátaim jóformán semmit sem tudnak. Nekem kellett e személyekkel és munkásságukkal megismertetni őket. Némelyiküket sikerült meggyőzni arról, hogy a tanult iskolai történelem mellett létezik egy elhallgatott, de azért valóságos másik történelem is. A kettő nem zárja ki egymást, hanem oly módon egészíti ki, mintha egy személyről készítünk egy normális képet, valamint egy röntgen és egy ultrahang felvételt. A látható képek nem fognak hasonlítani egymásra, pedig ugyanarról a személyről adnak információkat. Ha egymásra vetítve összesítjük a belőlük kapott információkat, akkor pedig kiderül, hogy azok komplementer módon, egymást kiegészítve pontosabb ismeretekhez juttatnak minket.

Így jutottam arra a gondolatra, hogy tanulmányozva e figyelemreméltó személyek munkásságát és nézeteit, különösen azokét, akiknek a megnyilvánulásait hitelesnek lehet tekinteni, megismertetem barátaimmal. Ezért kiválasztottam néhány olyan alig ismert dokumentumot, amelyek a történelem, valamint napjaink valóságának a kevésbé látható, illetve szándékosan homályban tartott tényeit és összefüggéseit világítják meg.

Ha nem teszünk különbséget a világuralomra törő bankár-dinasztiák érdekei és hatalmi törekvései, valamint a zsidó nép ? éljen az a diaszpórában vagy Izraelben ? túlnyomó többségének a valódi szükségletei, érdekei és értékei között, akkor a tájékozatlan emberek (válságos helyzetben) a pénzüralmi rend fenntartói és hasznélvezői helyett (azaz a bajok, feszültségek igazi okozói helyett), megint azon embertársaikat teszik majd felelőssé, akik ugyanúgy e világuralmi törekvések szenvedő alanyai, mint a

többi ember. Vagyis ha én tényleg szeretem zsidó barátaimat, akkor tudatosítani kell bennük, hogy igenis vannak olyan kozmopolita bankár-dinasztiák, amelyek a zsidó nép mögé bújva a saját önző céljaikat valósítják meg az egy-központból irányított világállam, az új pénzüralmi világrend létrehozásával a náluk lévő globális pénzmonopólium segítségével.

Ha ez akárcsak részben igaz, akkor úgy tekinthetjük Izraelt, hogy egy évszázadokon át üldözött nép nemzeti otthonán túlmenően a háttérhatalom országnyi méretű megbízható helyőrsége is. Ez utóbbi minőségében az a rendeltetése, hogy a nemzetközi bankárok által irányított új világrend érdekében őrző-védő feladatokat lásson el Földünk egy rendkívül fontos térségében. Viszonylag kisméretű, de nukleáris monopóliummal rendelkező, erős katona-államként az energiahordozókban gazdag - kiemelt fontosságú - közel-keleti világrégióban kell biztosítania a nemzetközi pénzügyi közösség hegemoniáját, hatalmi monopóliumát. E bevezető gondolatokkal barátaimat akartam meggyőzni arról, hogy miért érdemes közreadni a következőkben ismertetett eddigi kutatásaim szerint hitelesnek tekinthető - néhány dokumentumot némi háttérrel és magyarázattal kiegészítve.

Első rész

Benjamin Freedman a háttérhatalom világstratégiájáról

Elsőként egy ismert és köztiszteletben álló amerikai pénzember véleményét ismertetjük írásai és beszédei alapján. **Benjamin Harrison Freedman** 1890. október 4-én született New Yorkban és 1984-ben halt meg ugyanott. Azt az orvost, aki közreműködött a születésénél úgy hívták, hogy **Dr. Simon Baruch**. Ő volt a később fontos közéleti személyiséggé vált **Bernard M. Baruch** apja. Bernard Baruch a Wall Street egyik sikeres pénzembere és befektető bankára az Egyesült Államok hadiparát irányította évtizedeken keresztül. Hosszú élete folyamán valamennyi amerikai elnök hivatalos tanácsadója volt az első világháborútól 1965-ig. Freedman így ír egyik könyve bevezetőjében Bernard Baruch-hoz fűződő viszonyáról:

„Bernard Baruch a szerző családjának jó barátja volt és gyakran konzultált vele 1912-től kezdve olyan helyzetbe kerültem, hogy tanúja lehettem mindannak, ami a színpalak mögött folyt. E sorok írója a Nemzeti Demokrata Bizottság tagjaként 1912-ben részt vett Wilson elnök választási kampányában. Ezt követően nem voltak az ajtók zárva előtte.

Benjamin Freedman zsidó családban nőtt fel és zsidó vallás szerinti nevelésben részesült. New York városában élt gazdag, sikeres üzletemberként. Üzleti karrierje során ő lett a **Woodbury Soap Company** cég fő tulajdonosa. Tanúja volt és bizonyos fokig közvetlen résztvevője azoknak a politikai és pénzügyi manipulációknak, amelyek elősegítették a kommunizmus hatalomra kerülését és Izrael, mint cionista állam létrehozását, valamint az amerikai politikai élet és tömegtájékoztató zsidó hegemonia alá kerülését. Mint a zsidó érdekek képviselője bejárása volt az Egyesült Államok hét elnökéhez.

Az Új Világrend második világháború utáni előtérbe kerülésével 1945-ben Benjamin Freedman úgy érezte, hogy felelős a fejleményekért, és erről beszélnie kell. Annak a zsidó és kommunista gépezetnek a beavatott tagjaként, amely ekkor készült beindítani két nagyszabású tervet az egyik az egy központból kormányzott világ létrehozása Egyesült Nemzetek név alatt és a másik Izrael, mint cionista állam kikiáltása Palesztinában. Egyre nagyobb aggodalommal töltötte el hitsorsosai növekvő hatalma és az a mód, ahogy ezt a hatalmat használják. Szakított a judaizmussal, és áttért a katolikus hitre. A zsidó

történelemben és kultúrában szerzett jártassága és kutatásai eredményeként arra a meggyőződésre jutott, hogy a zsidókra és a judaizmusra vonatkozó közkeletű elképzelések részben tévesek, és még magukat ezeket a kifejezéseket is el kell utasítani. Szó szerint ismertetett beszédében és írásában az Olvasó gyakran találkozik majd az olyan kifejezésekkel, hogy ?ügynevezett zsidók? vagy ?talmudista zsidók? vagy ?a modern judaizmus szent könyve?.

Benjamin Freedman alapította 1946-ban a Béke és Igazságosság Palesztinában nevű ligát. **Arnold Forster**, a Bnai Brith elnevezésű zsidó szervezet Rágalmazás Elleni Ligájának (Antidefamation League) egyik vezetője 1988-ban - **Square One** című önéletrajzi munkájában - Benjamin Freedmant gazdag, hitehagyott öngyűlölő zsidónak minősítette. Az Amerikai Zsidó Bizottság **Commentary** című folyóirata 1955 februári számában Benjamin Freedmant egyenesen **zsidó antiszemitának** nevezte. Freedman 1954-ben a következőket mondta az antiszemitizmusról:

Az antiszemita kifejezés egy másik olyan szó, amit el kell távolítani az angol nyelv szókészletéből. Az antiszemitizmus kifejezés ma csak egy célt szolgál. Arra használgák, hogy befektítsenek valakit. Amikor az ügynevezett vagy állítólagos zsidók úgy érzik, hogy valaki ellenzi valamelyik céljukat, akkor az antiszemita szó alkalmazásával lejárattják áldozataikat, vagy antiszemitának minősítik mindazokon a csatornákon keresztül, amelyek a rendelkezésükre állnak, és amelyeket az ellenőrzésük alatt tartanak. Megfelelő jártasságom van ezen a területen. Mivel az ügynevezett vagy állítólagos zsidók nem voltak képesek megcáfolni a palesztinai helyzetre vonatkozó nyilvános kijelentéseimet 1946-ban, ezért dollármilliárdokat költöttek arra, hogy engem antiszemitának nevezve befektítsenek, azt remélve, hogy ily módon lejártnak a közvélemény előtt, amely komoly érdeklődést mutatott az iránt, amit nekem el kellett mondanom. 1946-ig az ügynevezett vagy önmagukat zsidónak kikiáltók szemében egyfajta kis szent voltam. Amikor azonban nem értettem velük egyet a nyilvánosság előtt a Palesztinára vonatkozó cionista célokat illetően, hirtelen első számú antiszemita lett belőlem.

Benjamin Harrison Freedman valóban szembefordult azokkal az erővel, amelyek célul tűzték ki az Egyesült Államok és a világcivilizáció ellenőrzés alá vételét. A továbbiakban szó szerint ismertetjük Freedman egy beszédét és egy írását.

Freedman rendszeresen részt vett azokon a tanácskozásokon, amelyeket Woodrow Wilson elnökjelölt folytatott választási kampánya során. Ő volt az összekötő idősebb **Henry Morgenthau** és **Rolla Wells** között, aki ebben az időben a Demokrata Párt pénzügyeit intézte. Rolla Wells később a Federal Reserve Bank-rendszer saint louis-i központjának az igazgatója lett.

Benjamin H. Freedman a **Samuel D. Leidesdorf** cégtársa volt. 1946-ban beperelte rágalmazásért az American Jewish Committee-t (Amerikai Zsidó Bizottságot) öt millió dollár kártérítést követelve. 1948-ban a **League for Peace with Justice in Palestine** ügyvédjének a segítségével - ugyancsak rágalmazás miatt - pert indított a Non-Sectarian Anti-Nazi League (Nem-felekezeti Náciellenes Liga) ellen, amelyet **Samuel Untermyer** alapított. Ezt a keresetet a manhattan-i bíróság elutasította. Freedman arról is híres, hogy beszédet mondott az amerikai főváros, **Washington, Willard Hotel nevű szállodájában 1961-ben**. Írt számos pamfletet. Politikai tevékenységét az 1970-es évek közepéig folytatta. 1984 májusában halt meg, 94 éves korában.

Már ebből a néhány adatból is érzékelhető, hogy Benjamin H. Freedman egyik különleges kortársunk volt a XX. században. 1945-ben nyíltan szakított azzal a közösséggel, amelyhez egész életén át szorosan kötődött. Keményen bírálta az Egyesült Államokon belül kialakult és általa túlzott méretűnek tekintett zsidó befolyást. Tudta, hogy miről beszél, hiszen magát is a beavatottak közé számította. Nemcsak

Bernard Baruchot, Samuel Untermyert és Woodrow Wilsont ismerte, de kapcsolatban állt Franklin Delano Roosevelttel, Joseph Kennedyyel, valamint John F. Kennedyyel is.

Benjamin Freedman washingtoni beszéde

1961-ben a **Willard Hotelben** a **Common Sense** című lap támogatására tartott rendezvényen beszélt. Noha e beszéd számos része felett túlhaladt az idő, mégis érdemes megismerkedni szó szerinti tartalmával.

(Az alább következő beszéd a **Kansas Archivist Service** által az Interneten is közzétett angol nyelvű szöveg fordítása, amelyet e sorok írója készített.)

Itt, az Egyesült Államokban a cionisták és hitsorsosaik teljes mértékben ellenőrzik kormányunkat. Számos körülményből adódóan ennek túl sok és túl összetett oka van, s ennek részleteibe nem érdemes most belemennünk. A cionisták és hittestvéreik úgy uralkodnak az Egyesült Államok felett, mint ha ennek az országnak az abszolút uralkodói lennének. Mondhatják, hogy ez nagyon túlzó álláspont, de hadd tárjam önök elé, hogy mi történt, amíg mi aludtunk.

Mi történt? 1914 nyarán kitört az első világháború. Kevés olyan korú ember van itt, mint én, aki emlékszik erre. Ezt a háborút az egyik oldalról Nagy-Britannia, Franciaország és Oroszország vívta, a másik oldalon Németország, Ausztria-Magyarország és Törökország állt. Németország két éven belül megnyerte a háborút. Nemcsak névleg, de ténylegesen. A német tengeralattjárók, amelyek meglepték a világot, félresöpörtek minden hajókonvojt az Atlanti-óceánon. Nagy-Britannia magára maradt, és nem tudta hadianyaggal ellátni a katonáit. Mindössze egy hét élelmiszer- és gyógyszerkészlettel rendelkezett, és azután már csak az éhezés jöhetett. Ez idő alatt a francia hadsereg fellázadt. Franciaország a Somme folyónál fekvő Verdun védelmezésekor elvesztette 600000 katonáját, a francia fiatalság színe-javát. Az orosz hadsereg katonái fogták holmijukat és hazaszökdöstek, nem akartak többé harcolni, és megutálták a cárt. Az olasz hadsereg összeomlott.

Német földön egyetlen egy lövést sem adtak le. Az ellenség egyetlen katonája sem lépte át a német határt. És mégis Németország tett békeajánlatot Angliának. A németek a **status quo ante** elve alapján kezdeményeztek Angliánál tárgyalásos békét. Ez azt jelenti: Vessünk véget a háborúnak és maradjon minden úgy, ahogy volt a háború kezdete előtt. Anglia 1916 nyarán ezt az ajánlatot komolyan mérlegelte, mert nem volt más választása. A brit kormány irányítói vagy elfogadják a tárgyalásos békét, amit Németország nagylelkűen felajánlott vagy folytatják a háborút, és akkor teljes vereséget szenvednek.

Miközben ez folyamatban volt, a németországi cionisták, akiket a kelet-európai cionisták képviseltek, felkeresték a brit háborús kormányt, és rövid leszek, mert hosszú ez a történet, de valamennyi dokumentummal rendelkezem állításaim alátámasztására a következőket mondták:

Nézzék, még megnyerhetik ezt a háborút. Nem kell feladni, nem kell elfogadni a Németország által elajánlott békefeltételeket, megnyerhetik a háborút, ha az Egyesült Államok is belép az Önök szövetségeseiként. Az Egyesült Államok ebben az időpontban nem vett részt a háborúban. Frissek voltunk, fiatalok voltunk, gazdagok voltunk. Azt mondták Angliának: Mi beléptetjük az Egyesült Államokat a háborúba az Önök szövetségeseiként, azért, hogy az Önök oldalán harcoljon, ha megígérik nekünk Palesztinát a háborús győzelem után. Más szavakkal üzenetet kötöttek: Mi beléptetjük az Egyesült

Államokat a háborúba az Önök szövetségeseiként, az ár, amit ezért fizetni kell, Palesztina, miután megnyerték a háborút és legyőzték Németországot, Ausztria-Magyarországot és Törökországot. Nos, Angliának annyi joga volt odaígérni Palesztinát bárkinek, mint amennyi joga lenne az Egyesült Államoknak, hogy Írországnak ígérje Japánt bármely okból. Teljesen abszurd, hogy Nagy-Britannia, amelynek soha nem volt kapcsolata, vagy bármely érdeke, vagy bármilyen joga a fölött, amit úgy ismerünk, hogy Palesztina, felajánlja, mint birodalmi pénzt a cionisták kifizetésére azért, hogy ők bevonják az Egyesült Államokat a háborúba. Mindazonáltal ők megtették ezt az ígéretet 1916 októberében. Röviddel ezután nem tudom, hányan emlékeznek erre itt az Egyesült Államok, amely csaknem teljesen németbarát volt, belépett a háborúba Nagy-Britannia szövetségeseiként.

Ismétlem, az Egyesült Államok csaknem teljesen németbarát volt, mert az itteni újságokat a zsidók ellenőrizték, a bankárok zsidók voltak, az összes tömegtájékoztatási médiumot ebben az országban zsidók kontrollálták és ők, a zsidók németbarátok voltak. Azért voltak azok, mert sokan közülük Németországból érkeztek, és azt is akarták, hogy Németország verje tönkre a cárt. A zsidók nem szerették a cárt, és nem akarták, hogy Oroszország nyerje meg ezt a háborút. Ezek a német zsidó bankárok, olyanok mint Kuhn Loeb és a többi nagy bankárcég az Egyesült Államokban, elutasították Franciaország és Anglia finanszírozását, akár egy dollárral is. Félreálltak és ezt mondták: Ameddig Franciaország és Anglia szoros kapcsolatot tart Oroszországgal, egy centet sem! De ömlött a pénz Németországba, mert Oroszország ellen harcolt és ők Németország oldalán meg akarták dönteni a cári rendszert.

Most ugyanezek a zsidók, amikor megcsillant a lehetőség Palesztina megszerzésére, Angliába mentek és megkötötték ezt a megállapodást. Ekkor minden megváltozott, ahogyan a közlekedési lámpa vált át vörösről a zöldre. Ahol az újságok mind német-pártiak voltak, ahol arról tájékoztatták a lakosságot, hogy milyen nehézségekkel küzd Németország Nagy-Britannia elleni kereskedelmi harcában és más vonatkozásban, hirtelen nem voltak jók többé a németek. Hirtelen útonállóok lettek. Ők voltak a hunok. Ők lövik agyon a vöröskeresztes nővéreket, ők vágják le a csecsemők kezeit, gonoszak voltak. Hamarosan Wilson megüzente a hadat Németországnak.

A londoni cionisták táviratot küldtek az Egyesült Államokba Brandeis főbíróknak, mondván: Menj, és győzd meg Wilson elnököt! Megkapjuk Angliától, amit akarunk. Most meg kell győznöd Wilson elnököt, és rá kell venni az Egyesült Államokat a háborúba való belépésre. Így lépett be az Egyesült Államok a háborúba. Semmilyen más érdekünk nem volt. Nem volt ehhez több jogunk, mint ma a Holdon lenni, ahelyett, hogy ebben a szobában vagyunk. Semmilyen más ok nem volt arra, hogy az első világháború a mi háborúnk legyen. Belevittek minket ha lehetek közönséges, beszívattak minket csupán azért, hogy a világ cionistái megkaphassák Palesztinát. Ez az, amit az Egyesült Államok népének soha nem mondtak el. Az amerikaiak soha nem tudhatták meg, hogy miért léptünk be az első világháborúba.

Miután beléptünk a háborúba, a cionisták Nagy-Britanniához fordultak és közölték: Nos, mi teljesítettük a megállapodás ránk eső részét, szeretnénk valamilyen írást, hogy Önök megtartják ígéretüket, és nekünk adják Palesztinát, miután megnyerték a háborút. Nem tudták, vajon a háború még egy évig vagy további tíz évig fog-e tartani. Elkezdtek megfogalmazni a nyugtát. A nyugta egy levél formáját öltötte, amely rejtjelezett nyelven íródott úgy, hogy a nagyvilág ne tudhassa, hogy miről is van szó. Ezt az írást hívták Balfour-deklarációnak.

A Balfour-deklaráció nem volt más, mint Nagy-Britannia ígérete arra, hogy megfizeti a cionistáknak azt, amit kialakultak, cserébe azért, hogy ők beléptetik az Egyesült Államokat a háborúba. Ez a nagy Balfour-nyilatkozat, amiről oly sokat hallanak, ugyanolyan hamis, mint a háromdolláros bankjegy. Nem

hiszem, hogy nyomatékosan tudnám ezt kifejezni. Az összes baj itt kezdődött. Az Egyesült Államok belépett a háborúba. Az Egyesült Államok összehúzza Németországot, tudják, mi történt? Amikor a háború véget ért, és a németek Párizsba utaztak 1919-ben a békekonferenciára, 117 zsidó volt ott, mint a zsidóságot képviselő delegáció Bernard Baruch-hal az élén. Én is ott voltam, kell, hogy tudjam.

Nos, mi történt? A zsidók a békekonferencián, amikor feldarabolták Németországot és felparcellázták Európát azok között a nemzetek között, akik valamilyen címen jogot formáltak Európa bizonyos részeire, feltették a kérdést: Mi van a nekünk ígért Palesztinával? Ekkor jutott először a németek tudomására a Balfour-nyilatkozat. A németek első ízben ekkor jöttek rá Szóval ez volt a játék, ez volt az ok, amiért az Egyesült Államok belépett a háborúba? A németek első ízben fogták fel, hogy azért lettek vesztesek, azért kell alávetniük magukat szörnyű jóvátételi feltételeknek, mert a cionisták Palesztinát akarták és el voltak szánva arra, hogy bármely áron megszerezzék.

Ez egy másik nagyon érdekes szempontot vet fel. Amikor a németek erre rájöttek, természetesen elutasították. Eddig az időpontig a zsidók egyetlen egy országban sem boldogultak jobban, mint Németországban. Itt van például **Walter Rathenau**, aki talán százszor fontosabb volt a pénzügyek és az ipar terén, mint Bernard Baruch ebben az országban. Ott volt **Albert Ballin**, aki a két nagy gőzhajózási cég tulajdonosa volt, ott voltak az észak-német Lloydok és a Hamburg-amerikai hajózási társaságok. Meg kell említeni **Gerson von Bleichrödert**, a Hohenzollern-család bankárját. Ugyancsak ott voltak a hamburgi **Warburgok**, a nagy kereskedelmi bankárok a legnagyobbak a világon. A zsidók nagyon jól boldogultak Németországban, ez vitán felül áll. A németek úgy érezték: nos, szépen elárultak minket.

Ez árulás volt, amit a következő elképzelt helyzethez hasonlíthatunk: Tegyük fel, hogy az Egyesült Államok háborúban áll a Szovjetunióval, és mi győzünk. Ezután azt mondjuk a Szovjetuniónak: Nos, hagyjuk ezt abba, békeajánlatot teszünk. Felejtjük el ezt az egészet. És hirtelen Vörös Kína belép a háborúba, mint a Szovjetunió szövetségese. A háborúba való belépésük következtében vereséget szenvedünk, elsőprő vereséget, olyan jóvátételi feltételekkel, hogy hasonlót nem is tud az ember elképzelni. Képzeljék el, hogy ezután a vereség után rájövünk, hogy az országunkban élő kínaiak voltak azok, a mi országunk polgárai, akikről egész idő alatt azt hittük, hogy lojális állampolgárokként működnek velünk együtt, s kiderül, hogy ők árultak el minket a Szovjetunióval és rajtuk keresztül lépett be Vörös Kína ellenünk a háborúba. Hogyan éreztünk volna ezután a kínaiakkal szemben az Egyesült Államokban? Nem hiszem, hogy bárki is közülük mutatkozni mert volna az utcákon. Nem lett volna elég lámpaoszlop, hogy gondozásba vegyük őket. Képzeljék el csak, hogyan éreztünk volna!

Nos, a németek ehhez hasonlóan érezték a zsidók iránt. Ők jók voltak hozzájuk. 1905-től, amikor az első kommunista forradalom kudarcot vallott Oroszországban, a zsidóknak menekülniük kellett Oroszországból és valamennyien Németországba költöztek. Németország befogadta őket, és nagyon emberségesen bánt velük. És íme, ők elárulták Németországot minden egyéb ok nélkül, minthogy ők meg akarták szerezni Palesztinát az ő úgynevezett zsidó nemzeti otthonukat.

Most **Nahum Sokolov** és a többi nagy vezető és nagy név, akikről olvasni lehet ma a cionizmussal kapcsolatban, 1919-ben, 1920-ban, 1921-ben, 1922-ben és 1923-ban megírták az újságokban és az újságok tele voltak kommentárjaikkal a németek zsidókkal szembeni érzéseit, a nagy vereség nyomán, amelyet az Egyesült Államok zsidó közbelépésre történt háborúba léptetésének köszönhetnek. Ezt maguk a zsidók ismerték el. Nem arról volt tehát szó, hogy a németek 1919-ben rájöttek arra, hogy egy pohár zsidó vér ízletesebb, mint a Coca-Cola vagy a müncheni sör. Nem volt vallásos színezete. Nem volt csupán vallási hiten alapuló ellenérzés velük szemben. Politikai ügyről volt szó. Gazdaságról. Minden volt, csak

nem vallási ügy. Senki nem törődött Németországban azzal, hogy egy zsidó hazamegy, lehúzza a rolóit és elmondja a Shema Yisroel-t vagy a Miatyánkot. Senki nem törődött ezzel jobban Németországban, mint ahogy mi itt, az Egyesült Államokban. Az, hogy ez az érzés kifejlődhetett később Németországban, egyetlen dolognak tulajdonítható: a németek a zsidókat tartották felelősnek teljes vereségükért.

Az első világháború olyan okokért indult Németország ellen, amelyekért nem Németország volt felelős. Semmiben sem voltak bűnösök. Túlságosan sikeresek voltak. Megépítettek egy nagy hajóhadat, fejlesztették a világkereskedelmet. Emlékezzenek csak arra, hogy a francia forradalom idején Németország háromszáz kicsi városállamból, fejedelemségből, nagyhercegségből és hasonlókból állt. Háromszáz különböző kicsi politikai egységből. És közben a Napóleon és Bismarck közti időszakban sikerült egy állammá egyesülniük. Ötven év alatt pedig a világ egyik legnagyobb hatalmává váltak. Hajóflottájuk Nagy-Britanniáéval versenyzett, és a világ minden táján kereskedtek, olcsóbban szállítottak versenytársaikkal és jobb termékeket állítottak elő. Mi lett ennek a következménye?

Anglia, Franciaország és Oroszország összeesküdött, hogy megtépázzák Németországot. Nincs történész a világon, aki meggyőző okot tudna nyújtani arra, hogy ez a három ország miért döntött úgy, hogy letörli Németországot a politikai térképről. Amikor Németország felismerte, hogy a zsidók voltak felelősek a vereségéért, ezt zokon vették. De egyetlen zsidónak a haja szála sem görbült meg érte. Egyetlenegy hajszál sem. **Tansill** professzor a Georgetown Egyetem tanára, aki kutathatta a külügyminisztérium valamennyi titkos dokumentumát, írt erről a könyvében. Idézi a külügyminisztérium egyik jelentését, amelyet **Hugo Schönfeldt**, egy zsidó készített, akit **Cordell Hull** küldött Európába 1933-ban azért, hogy megvizsgálja az úgynevezett politikai bebörtönzött táboraikat, ő az, aki leírta, hogy nagyon jó állapotban találta őket. Kiváló állapotban voltak és mindenki jól bántak. A táborok kommunistákkal voltak tele. Nos, sokan közülük zsidók voltak, minthogy Európában ebben az időben a kommunisták 98 %-a zsidó volt. Volt még néhány pap és lelkész ott, valamint szakszervezeti vezető és szabadkőműves, valamint mások, akiknek nemzetközi kapcsolataik voltak.

Némi háttérinformáció szükséges. 1918-tól 1919-ig a kommunisták voltak hatalmon Bajorországban egy rövid ideig. Rosa Luxemburg és Karl Liebknecht és egy csoport más zsidó vette át a kormányzást néhány napra (Berlinben *D. J.*). A császár a háború befejeztékor ténylegesen Hollandiába menekült, mert attól tartott, hogy a kommunisták kerülnek hatalomra Németországban ugyanúgy, mint Oroszországban, és hogy ugyanarra a sorsra jut, mint a cár. Így tehát biztonsági okokból Hollandiába menekült. Miután a kommunista fenyegetést sikerült elhárítani, a zsidók tovább dolgozhattak, és megpróbálták visszanyerni korábbi helyzetüket. A németek harcoltak ellenük, ahogy csak tudtak, de anélkül, hogy a hajuk szálát is bármelyiküknek meggömböcsítették volna. Hasonló módon küzdöttek ellenük, ahogyan a mi országunkban a prohibicionisták (az általános alkoholtilalom hívei *D. J.*) harcoltak a szesziparban érdekeltekkel szemben. Senkire nem fogtak fegyvert. Nos, ily módon harcoltak a zsidók ellen is Németországban. Ebben az időben gondolják csak el a 80-tól 90 millióig becsülhető németek között csak 460 ezer zsidó élt. Mindössze Németország lakosságának 0,5 %-a volt zsidó. Ugyanakkor az ő ellenőrzésük alatt állt a sajtó és ők kontrollálták a gazdaság nagy részét, mert nekik rendelkezésükre állt az olcsó pénz abban az időben, amikor a márka leértékelődött és gyakorlatilag mindent felvásároltak.

A zsidók megpróbálták elrejteni ezt aényt. Nem akarták, hogy a világ valóban értse, hogy ők eladták Németországot, és a németek ezért haragudtak rájuk.

A németek megfelelő intézkedéseket hoztak a zsidókkal szemben. Hogy úgy mondjam, mindenütt diszkriminálták őket, ahol csak tudták. Elkerülték őket. Hasonló módon, ahogy mi mellőznénk a kínaiakat, a négereket vagy a katolikusokat ebben az országban, ha elárulnának minket az ellenségnek, és emiatt vereséget szenvednénk. Egy idő múlva a zsidók összehívtak egy találkozót Amszterdamban. A világ minden országából érkeztek zsidók erre a találkozóra 1933 júliusában. Ezt üzenték Németországnak: Menesszétek Hitlert és helyeztetek vissza minden zsidót korábbi pozíciójába akár kommunista volt, vagy bármi is volt. Nem bánhattok velünk így, ahogy teszitek. És mi, a világ zsidói, ultimátumot intézünk hozzátok. El lehet képzelni, hogy erre mit válaszoltak a németek. Nos, mit tettek a zsidók?

1933-ban, amikor Németország visszautasította, hogy alávesse magát az amszterdami zsidó világkonferencia ultimátumának a konferencia félbeszakadt és Samuel Untermyer, aki az amerikai küldöttség feje volt és az egész konferenciának az elnöke, az Egyesült Államokba utazott és a gőzhajóról egyenesen a Columbia Broadcasting System stúdióiba ment és rádióüzenetet intézett az egész Egyesült Államokhoz, amelyben gyakorlatilag bejelentette: A világ zsidósága szent háborút üzen Németországnak. Szent konfliktusban állunk a németekkel szemben, megadásra kényszerítjük őket, kiéheztetéssel. E célból világszintű bojkottot kezdeményezünk velük szemben. Ez el fogja pusztítani őket, mivel létük a külkereskedelmi exporttól függ.

Tény, hogy Németország élelmiszer-szükségletének kétharmadát külföldről kell behoznia, és ezt csak akkor tudja megtenni, ha van exportjövödelme. Ha Németország nem tud exportálni, akkor lakossága kétharmadának éheznie kell. Nem lesz több élelmiszer, mint amennyi az egyharmad táplálásához szükséges. Ebben a deklarációban, amely itt van nálam, és amely megjelent a **New York Times 1933. augusztus 7-i** számában, **Samuel Untermyer** melldöngetően állította, hogy Ez a gazdasági bojkott a mi önvédelmi eszközünk. Rooseveltnél elnök támogatta a gyakorlatba átültetését a Nemzeti Újjáépítési Igazgatásban (National Recovery Administration *D. J.*), amelynek keretében mindenkit bojkottálni kellett, ha a New Deal által lefektetett szabályokat nem követte, amelyre néhányan Önök közül még emlékezhetnek, és amelyet a Legfelsőbb Bíróság ebben az időben alkotmányellenesnek minősített. Mindazonáltal a világ zsidósága meghirdette a bojkottot Németország ellen és ez olyan hatékony volt, hogy többé nem lehetett találni semmiféle árut semmilyen üzletben a világon azzal a jelzéssel, hogy Made in Germany. A Woolworth cégnek az egyik vezetője elmondta nekem, hogy ténylegesen több milliárd dollár értékű fazekasárut és étkezészet dobta a folyóba, mert üzleteiket bojkottálták, ha bárki is talált egyetlen egy edényt a Made in Germany márkajelzéssel. Ebben az esetben tiltakozók jelentek meg olyan feliratokkal, hogy Hitler, gyilkos és így tovább, valami olyasmi történt, mint Délben az ülősztrájkok során.

Az egyik üzletben, amely az R. H. Macy üzletláncához tartozik, amelyet egy Straussnak nevezett család ellenőrzött, akik történetesen zsidók voltak, egy asszony talált egy harisnyát, amely Chemnitz-ből érkezett ezzel a jelzéssel, Made in Germany. Nos, ezek pamutharisnyák voltak és már ott lehettek vagy húsz éve. Azóta már sok éve figyelem a nők lábait és régóta nem láttam pamutharisnyát rajtuk. Láttam, ahogy a Macy-t bojkottálták, emberek százai tüntettek, hordozva a feliratokat gyilkosok, hitleristák és ehhez hasonlókat. Nos, eddig az időig egyetlen haja szála sem görbült meg egyetlen zsidónak sem Németországban, nem volt szenvedés, éhezés, gyilkosság, semmi sem történt. A németek természetesen ezt kérdezték: Kik ezek az emberek, akik bojkottot hirdetnek ellenünk, és munkanélkülivé teszik népünket, arra kényszerítve gyárainkat, hogy leálljanak? Kik ők, hogy ezt tegyék velünk? Természetesen megnehezteltek érte, természetes, hogy horogkereszteket festettek a zsidó üzletekre. Miért menjen be egy német és adja oda a pénzét az üzlettulajdonosnak, aki részt vesz egy bojkottban, amelynek a célja kiéheztetni Németországot, azért, hogy alávesse magát a világ zsidóságának, akik diktálni akarják, hogy ki legyen a miniszterelnök vagy a kancellár. Nos, ez nevetséges.

A bojkott folytatódott bizonyos ideig, de csak 1938-ban, amikor egy fiatal lengyel zsidó besétált Németország párizsi nagykövetségére és lelötte ott az egyik német hivatalnokot, kezdtek a németek valóban durvák lenni a zsidókhoz Németországban. Ekkor már sor került a kirakatok betörésére, utcai erőszakosságokra és ehhez hasonlókra. Nem szeretem használni az antiszemitizmus kifejezést, mert nincs értelme, de mivel még mindig jelent valamit az Önök számára, így hát mégiscsak használnom kell. Az egyedüli oka annak, hogy volt valamennyi ellenérzés Németországban a zsidókkal szemben, az volt, hogy felelősek voltak az első világháborúért és a világszintű bojkottért. Végül soron a második világháborúért is felelősek voltak, mert amikor mindez kicsúszott az ellenőrzés alól, elkerülhetetlenné vált, hogy a zsidók és Németország egymásnak feszítsék szarvaikat egy háborúban, kiderítve, hogy melyikük éli túl. Az alatt az idő alatt, amíg én Németországban éltem, felismertem, hogy a németek úgy látták, hogy Európa vagy keresztény lesz vagy kommunista, mert köztes állapot nincs. Ezért újra fegyverkeztek. 1933 novemberében az Egyesült Államok elismerte a Szovjetuniót. A Szovjetunió egyre hatalmasabbá vált és Németország tudta, hogy hamarosan rá kerül a sor, hacsak nem elég erős. Ez hasonló ahhoz, amit mi ebben az országban ma mondunk. Hamarosan ránk kerül a sor, hacsak nem vagyunk elég erősek. Kormányunk évi 83-84 milliárd dollárt költ fegyverkezésre. (Ez 1961-es adat, 2006-ban már több mint 500 milliárdot tett ki az Egyesült Államok hadi kiadása. *D. J.*) Védelem, ki ellen? Védekezés az ellen a 40000 moszkvai kis zsidó ellen, akik átvették Oroszországot és aztán az ő fondorlatos módjukon ellenőrzésük alá vették a világ sok más országát.

Ami ezt az országot illeti, ez a harmadik világháború szélére sodródott, amelyből nem kerülhetünk ki győztesen, s ez olyasmi, ami megragadja a képzeletet. Tudom, hogy a nukleáris bombákat megatonnákkal mérik. A megatonna az a kifejezés, amit 1 millió tonna TNT jelölésére használnak. A mi nukleáris bombáink robbanóereje tíz megatonna, vagyis tízmillió tonna TNT volt, amikor először kifejlesztették őket. Most nukleáris bombáink kapacitása 200 megatonna és Isten tudja, hogy mennyi megatonnát tesznek ki a Szovjetunió nukleáris bombái.

Mivel kell szembenéznünk? Ha kirobbantjuk a világháborút, az nukleáris háborúvá alakulhat át, és vége az emberiségnek. Miért kellene egy ilyen háborúnak bekövetkeznie? Akkor kerül rá sor, ha a harmadik felvonás előtt felmegy a függöny. Az első felvonás az első világháború volt, a második felvonás a második világháború volt, a harmadik felvonás a harmadik világháború lesz. A világ zsidósága, a cionisták és hitsorsosaik mindenütt úgy döntöttek, hogy ismét felhasználják az Egyesült Államokat azért, hogy végleg megszerezhessék Palesztinát, mint az ő világkormányuk központját. Ez úgy igaz, ahogy itt állok Önök előtt. Nem egyedül én olvastam ezt, de sokan olvasták azok közül is, akik itt vannak, és ez jól ismert az egész világon. Mit fogunk tenni? Az élet, amit Önök megmentenek, a fiaik élete lehet. Az Önök fiai úton lehetnek a háborúba már ma éjjel. És Önök ezt nem tudják jobban, mint ahogy azt tudták, amikor 1916-ban Londonban a cionisták megállapodtak a brit háborús kabinettel, hogy elküldik az Önök fiait az európai háborúba. Tudták ezt Önök akkor? Egyetlen személy sem tudta azt az Egyesült Államokban, nem volt megengedve Önöknek, hogy ezt tudják, ki tudta? Wilson elnök tudta, House ezredes tudta, más beavatottak tudták.

Én tudtam. Volt némi ismeretem arról, hogy mi folyik: én voltam az idősebb **Henry Morgenthau** összekötője az 1912-es elnökválasztási kampányban, amelyben elnökké választották Wilson, és sok minden elhangzott a hivatali szobákban. Én idősebb Henry Morgenthau bizalmi embere voltam, aki a pénzügyi bizottság elnöke volt és én tartottam a kapcsolatot közte és **Rollo Wells** (Rollo vagy Rolla Wells ugyanazt a személyt jelöli. *D. J.*), a párt pénztárnoka között. Ezeken a találkozókon együtt ültem az asztalnál a többiekkel, Wilson elnökkel az asztalfőn, és fültanúja voltam annak, amikor elültették Wilson agyába a sávós jövedelemadó ötletét, valamint azt, amiből később a Federal Reserve lett és hallottam,

amikor tájékoztatták a cionista mozgalomról. Brandeis főbíró és Wilson elnök olyan közel állt egymáshoz, mint a kezemen két ujj. Woodrow Wilson elnök éppen úgy nem értette, mi történik körülötte, mint egy újszülött csecsemő. Így léptünk be az első világháborúba, miközben mi valamennyien aludtunk. Elküldték fiainkat, hogy lemészárolják őket. Miért? Azért, hogy a zsidók megszerezhessék Palesztinát, mint saját birodalmukat. Annyira megtévesztették az embert, hogy nem tudhatta, hogy éppen jön vagy megy.

Most bármely bíró, aki megbíz egy esküdszéket, azt mondja: Uraim, bármely tanúnak az egész vallomását figyelmen kívül kell hagyniuk, akit akárcsak egy hazugságon is rajtakaptak. Nem tudom, melyik államból érkeztek, de New York államban így tájékoztatja a bíró az esküdszéket. Ha egy tanú hazudott, az egész vallomását figyelmen kívül kell hagyni.

Milyen tényeket mondhatunk a zsidókról? (Zsidóknak nevezem őket, mert úgy ismertek, hogy zsidók. A magam számára nem nevezem őket zsidóknak, úgy hivatkozom rájuk, mint úgynevezett zsidók, mert én tudom, hogy kik ők.) A keleti zsidók, akik a 90 %-át alkotják a világ azon népességének, akik magukat zsidóknak nevezik, eredetileg kazárok voltak. Harcias törzset alkottak, és mélyen Ázsia szívében éltek. Olyan harciasak voltak, hogy még az ázsiaiak is elűzték őket Ázsiából Kelet-Európába. Létrehoztak egy nagy, 800000 négyzetmérföld (2072000 négyzetkilométer *D. J.*) nagyságú Kazár Királyságot. Ebben az időben Oroszország még nem létezett, sem számos más európai ország. A Kazár Királyság volt a legnagyobb egész Európában, olyan nagy és hatalmas, hogy amikor más európai uralkodók háborút viseltek, a kazárok kikölcsönöztek nekik 40000 katonát, ilyen nagyok és hatalmasok voltak.

Fallosz-imádók voltak. Ez obszcén kultusz, és nem akarok most belemenni a részletekbe, de ez volt az ő vallásuk, mint ahogy ez volt sok más pogány és barbár vallása az egész világon. A kazár uralkodó annyira kiábrándult királyságának elfajzása miatt, hogy elhatározta, felveszi az egyik úgymond monoteista hitet (egyistenhitű vallást *D. J.*) vagy a kereszténységet, vagy az iszlámot, vagy pedig ami ma úgy ismert, mint judaizmus, amely valójában talmudizmus. Megtáncoltatva az asztalt, elkántálták az eeny, meeny, miney, moe-t (egy tapssal kísért népszerű gyerekjáték *D. J.*) és kiválasztották az úgynevezett judaizmust maguknak. Így ez lett az államvallás. Elküldték képviselőiket Pumbedita és Sura talmudista iskoláiba, és rabbik ezreit hívták meg, zsinagógákat és iskolákat nyitottak és az emberek így váltak azzá, amit zsidóknak hívunk.

Nem volt egy sem közülük, akinek valaha is lett volna olyan őse, aki betette a lábát a Szentföldre. Nemcsak az Ótestamentum történetében, de egészen vissza az idők kezdetéig egyetlen egy sem közülük! Mégis ők a keresztényekhez jöttek és arra kértek minket, hogy támogassuk az ő fegyveres felkelésüket Palesztinában ezt mondva: Önök segíteni akarják Isten Választott Népét, hogy visszatérhessen az Ígéret Földjére, ősi otthonába, nemde? Ez az Önök keresztény kötelessége. Egyik fiunkat odaajándékoztuk Önöknek, mint az Önök Istenét és megmentőjét, most vasárnaponként templomba járnak és térdelve imádnak egy zsidót. És mi vagyunk a zsidók.

De ők pogány kazárok, akik ugyanolyan módon tértek meg, mint ahogy az írek is áttértek a kereszténységre. Éppen olyan nevetséges a Szentföld lakóinak nevezni őket, mintha az 54 millió kínai mohamedánt araboknak hívnánk. Mohamed csak i. u. 620-ban halt meg, és azóta 54 millió kínai választotta az iszlámot saját vallásának. Nos, gondolják csak meg, hogy Kínában 2000 mérföldre (3200 kilométerre *D. J.*) Arábiától, Mekkától, Mohamed születési helyétől 54 millió kínai úgy döntene, hogy most már arabnak nevezi magát. Önök azt mondanák, na, ezek holdkórosok. Bárki, aki azt hiszi, hogy 54 millió kínaiból arab lett, azt ütődöttnek kell tekinteni. Mindössze annyit tettek, hogy áttértek egy vallásos hitre, amely az arábiai Mekkában született. Ugyanez a helyzet az írekkel. Amikor az írek keresztényekké

váltak, senki sem szorította őket az óceánba és senki sem importált a Szentföldre újabb lakókat. Nem váltak más néppé, ugyanaz a nép maradtak, csak a kereszténységet fogadták el vallási hitként.

A kazárok, ezek a pogányok, ázsiaiak, turko-finnek, a mongoloid fajhoz tartoztak, akiket kiszorítottak Ázsiából Kelet-Európába. Mivel uralkodójuk áttért a talmudista hitre, az alattvalóknak nem volt ebben a kérdésben más választási lehetőségük. Ugyanez volt a helyzet Spanyolországban: ha a király katolikus volt, mindenkinek katolikussá kellett lenni, ha ezt valaki nem tette, akkor távoznia kellett Spanyolországból. A kazárokból így lettek azok, akiket ma zsidóknak hívunk.

Képzeljék el milyen együgyű dolog lenne, ha a világ nagy keresztény országai ezt mondanák: Arra fogjuk használni hatalmunkat és tekintélyünket, hogy visszatelepítsük Isten Választott Népét ősi otthonába, az Ígéret Földjére. Lehetne ennél nagyobb hazugságot mondani? De mivel ők ellenőrzik az újságokat, a folyóiratokat, a rádiót, a televíziót, a könyvkiadást, a hitszónokokat a szószéken és a hordószónok politikusokat, akik ugyanazt mondják, ezért nem meglepő, hogy Önök elhiszik ezt a hazugságot. El fogják hinni, hogy a fekete fehér, ha elég gyakran hallják. Nem fogják többé feketének tartani a feketét, és fehérnek kezdi nevezni. És senkit nem lehet ezért felelőssé tenni. Ez a történelem egyik legnagyobb hazugsága. Ez az alapvető oka annak a nyomorúságnak, ami a világot sújtja.

Tudják Önök, hogy mit tesznek a zsidók az Engesztelés Napján, amit Önök olyan szentnek gondolnak? Köztük voltam, ez nem szóbeszéd. Nem azért vagyok itt, hogy uszítsak, hanem hogy tényekről számoljak be. Amikor Engesztelés Napján elmennek a zsinagógába, fel kell állniuk az első imánál, hogy együtt mondják. Ez az egyetlen ima, aminél állni kell. Háromszor elismételnek egy rövid imát, amelyet Kol Nidre-nek neveznek. Ebben az imában megállapodnak a Mindenható Istennel, hogy bármely eskü, fogadalom és kötelezettségvállalás, amelyet a következő tizenkét hónapban tesznek, érvénytelen és meg nem történnek tekintendő, nem lesz semmilyen erejük vagy hatásuk. A Talmud továbbá azt tanítja, hogy bármikor esküt és fogadalmat, vagy kötelezettségvállalást teszel, emlékezned kell a Kol Nidre imára, amit elmondta az Engesztelés Napján, és ezáltal mentesülsz a vállalt kötelezettségek teljesítése alól. Mennyire számíthatnak Önök az ő hűségükre? Annyira számíthatnak a lojalitásukra, amennyire a németek számíthatnak 1916-ban. Hasonló sorsunk lesz, mint amelyet Németország elszenvedett és hasonló okból. (Így fejeződik be Benjamin Freedman interneten - www.biblebelievers.org.au/benjamin.htm - olvasható, 1961-ben, Wahingtonban elmondott beszéde.)

Miért tisztességtelen vagy ostoba - vagy mindkettő - a Kongresszus?

(Ez a címe Benjamin H. Freedman **1975-ben New Yorkban** publikált írásának, amelyet maga a szerző adott ki a saját neve alatt. Benjamin Freedman magát a **Béke és Igazságosság Palesztinában Liga** nevű, 1946-ban létrehozott szervezet alapítójának nevezi. Az alábbiakban közöljük teljes terjedelmében Benjamin H. Freedman írásának magyar változatát.)

James A. Malcolm Oxfordban iskolázott örmény volt, akit az örmény érdekek képviselésével bíztak meg a világháború után. Hivatalos meghatalmazásánál fogva a brit kormány keleti ügyekben illetékes tanácsadója volt. Ily módon folyamatos kapcsolatban állt a Cabinet Office-szal (a Kormány Hivatalával), a Külügyminisztériummal és a Hadügyminisztériummal, valamint a Franciaország és más szövetséges országok londoni nagykövetségeivel. Gyakran ellátogatott Párizsba, hogy konzultációkat folytasson kollégáival és a vezető francia kormánytisztviselőkkel. Szenvedélyesen törekedett a szövetségesek győzelmére. Amikor 1944-ben londoni otthonát a német repülőgépek lebombázták, elkészítette a következő beszámolót, amely önmagáért beszél. James A. Malcolm attól tartott, hogy nem éli túl a német támadásokat és hogy ne vesszen el mindaz, amit ő fontos információnak tartott, leírta, és átadta a British

Museum-nak, hogy az őrizze meg az utókor számára. Időközben kiderült, hogy Malcolm feljegyzései azok közé a fontos dokumentumok közé tartoznak, amelyek megvilágítják, hogy miként manőverezték bele az Egyesült Államokat az első világháborúba. A következőkben szó szerint ismertetjük:

A War Cabinet Office-ban, a Whitehall Gardens-ben tett egyik látogatásom során 1916 nyár végén Sir Mark Sykes-et kevésbé derűlátó hangulatban találtam... Megkérdeztem, hogy mi bántja?... Megemlítette a Franciaországban kialakult patthelyzetet, a tengeralattjáró hadviselés növekvő fenyegetését, az Oroszországban kialakuló veszélyes helyzetet és általában véve a sivár kilátásokat. A kormány aggodalommal várta az Egyesült Államok beavatkozását.

Arra gondolt, hogy megszerzi a fontos zsidó befolyást az Egyesült Államokban, de ezt nem tudta sikeresen megvalósítani. Az Amerikából érkező jelentések a többségében német származású gazdag amerikai zsidó bankárok és kereskedőház-tulajdonosok, valamint az általuk informált zsidó újságírók körében uralkodó erős német-barát beállítódásról számoltak be. Megkérdeztem, hogy milyen érvekkel vagy különleges megfontolásokkal próbálták megnyerni a szövetségesek számára az amerikai zsidóságot. Sir Mark azt válaszolta, hogy ő ugyanazokat az érveket használta velük szemben is, mint másutt, azaz mi fogunk idővel győzni és előnyösebb a nyertes oldalán állni.

Tájékoztattam, hogy van egy módszer, amellyel meg lehetne nyerni teljes mértékben a szövetségesek számára az amerikai zsidóságot, és érdekeltté lehet tenni őket a szövetségesek győzelmében, minthogy a világ zsidósága számára csak ez biztosíthat tartós előnyt: a következőket mondtam neki: Nem a megfelelő irányban halad Ismeri a cionista mozgalmat?... Sir Mark bevallotta, hogy tájékozatlan erről a mozgalomról és ekkor informáltam róla levonva a következtetést. Önök csak egy módon nyerhetik meg mindenütt a zsidók rokonszenvét, és ez az, hogy felajánlják megszerezni és biztosítani a számukra Palesztinát. Sir Mark megdöbben és bevallotta, hogy teljesen új volt számára, amit közöltem vele és mély benyomást tett rá.

Megemlítette, hogy Lord Milner behatóan érdeklődik a zsidó nemzeti mozgalom iránt, de nem lát semmilyen lehetőséget arra, hogy Palesztinát odaígérjék a zsidóknak. Azt válaszoltam, hogy véleményem szerint csak ezen az úton lehet elérni a kívánt eredményt és megemlítettem, hogy Wilson elnök egyik legbizalmasabb barátja, akinek a humanista nézeteit rendkívül tiszteli, Brandeis főbíró a legfelsőbb bíróság bírója, aki egyben meggyőződéses cionista.

Ha meg tudja szerezni a War Cabinet garanciáját arra, hogy segíteni fog abban, hogy megszerezzék Palesztinát a zsidóknak, akkor csaknem biztos, hogy a semleges országok zsidó közösségei is angol-barátok lesznek és a Szövetségesek oldalára állnak. Közöltem, hogy véleményem szerint elegendő lenne, ha én személyesen meggyőződhetnék a War Cabinet szándékainak őszinteségéről, úgyhogy én felkereshessem a cionistákat és közölhessem velük, ha ti segítitek a Szövetségeseket, akkor a britek támogatni fogják Palesztina biztosítását a zsidók számára.

Néhány nap múltán tájékoztattott, hogy a kormány elfogadta javaslatomat és felhatalmaz a cionistákkal való tárgyalás felvételére. Azok az üzenetek, amelyeket az oroszországi cionista vezetőknek küldtek, azt a célt szolgálták, hogy buzdítsa őket és megszerezze támogatásukat a Szövetségesek számára. További üzenetek mentek a semleges országok zsidó vezetőihez és mindez azt eredményezte, hogy a zsidók körében mindenütt megerősödött a Szövetségesek iránti szimpátia.

Egy gazdag és befolyásos cionistaellenes zsidó bankárnak megmutatták a táviratot, amely tájékoztat arról, hogy feltételesen a zsidóknak ígérték Palesztinát Ez rendkívül megindította őt és közölte: Hogyan tudna egy zsidó elutasítani egy ilyen ajándékot?

Mindezekre a lépésekre Brandeis főbíró tudtával és jóváhagyásával került sor, aki dr. Weizmann-nal (a cionista mozgalom vezetőjével) folyamatosan táviratokat váltott Sok aggodalommal teli hét és hónap után az elhintett mag termékeny talajra talált és a kormány a cionizmus támogatójává vált A Nyilatkozat időpontja 1917. november 2-a és a történelemben Balfour-Deklarációként vált ismertté Ez kötelezettséget vállalt annak a brit ígéretnek a teljesítésére, hogy Anglia segíteni fogja a zsidókat Palesztina megszerzésében.

Chaim Weizmann értesítette a vezető cionistákat az Egyesült Államokban **Louis Dembitz Brandeis** a legfelsőbb bíróság bíráját, hogy Nagy-Britannia odaígérte Palesztinát a világ zsidóságának ha Wilson elnök hadat üzen Németországnak és belép a háborúba Nagy-Britannia szövetségeseiként. Brandeis főbíró a legfelsőbb bíróságra Samuel Untermyer, nagy befolyású zsidó ügyvéd ajánlására nevezték ki. Untermyer-t felfogadta ügyvédjének az akkori elnök, Woodrow Wilson egyik korábbi szeretője azért, hogy házassági ígéret megszegése címén indítson pert ellene röviddel azt követően, hogy az elnök elfoglalta hivatalát a Fehér Házban. Untermyer ügyfele 40000 dollárt követelt Wilson elnöktől, amelyet nem volt képes előteremteni. Untermyer azért, hogy segítségére legyen barátjának, Wilson elnöknek ebben a kényes helyzetben, amelybe került, felajánlotta, hogy kifizeti a 40000 dollárt Wilson elnök korábbi kedvesének saját pénzéből, ha viszonzásként Wilson elnök ígéretet tesz arra, hogy megüresedés esetén azt a személyt fogja kinevezni az Egyesült Államok legfelsőbb bíróságába, akit Untermyer választ ki.

Ez a nap hamarosan érkezett, amikor újabb megüresedésre került sor a legfelsőbb bíróságon. Untermyer előterjesztette barátjának, **Louis Dembitz Brandeis**-nek, egy bostoni zsidó jogásznak a nevét, hogy vele töltsék be a megüresedett helyet. Untermyer azzal magyarázta ezt a szándékát, hogy eddig még egyetlen egy zsidó származású sem töltött be főbírói helyet az Egyesült Államok legfelsőbb bíróságában, ezért ő azt szeretné, ha most Brandeis-et neveznék ki. Wilson elnök és Brandeis főbíró egyaránt tudatában volt annak, hogy milyen körülmények között került sor a kinevezésre. Hamarosan szoros barátokká váltak. Wilson elnök megbízott Brandeis főbíróban, mint kormányzati tanácsadóban. Amikor Chaim Weizmann bizalmasan tudatta Brandeis főbíróval, hogy megállapodást kötött a brit háborús kormánnyal, Brandeis azt is közölte Wilson elnökkel, hogy Németország olyan provokációt követett el, amely igazolásul szolgálhat egy Németország elleni amerikai hadüzenethez. Wilson elnök azonban ebben az évben azzal a jelszóval kampányolt újraválasztásáért, hogy ő az, aki távortartott minket a háborútól. Brandeis főbíró ezért nem tudta rávenni Wilson elnököt, hogy ekkor üzenjen hadat Németországnak. A német bűnösség további bizonyítékára volt szükség. (És így gondoskodtak is arról.) Az a publicitás, amit a Dover és Calais között közlekedő S. S. Sussex személyszállító komphajó elleni állítólagos német támadásnak adtak, amelyben 38 amerikai vesztette az életét azt eredményezte, hogy az Egyesült Államok 1917. április 6-án hadat üzent Németországnak. Az S. S. Sussex ténylegesen egy kis észak-angliai kikötőben rejtőzködött, és egyetlen amerikai sem vesztette életét. Az Egyesült Államok belépése a háborúba Nagy-Britannia szövetségeseiként azzal járt, hogy Németország elsőprő vereséget szenvedett 1918-ban az első világháborúban.

Az Egyesült Államoknak az európai háborúba történő belépését követően sok németországi zsidónak a magatartása megváltozott. Az 1840-ben elfogadott Emancipációs Ediktum óta a Németországban élő zsidóknak a többi német polgárral egyenlő jogokat biztosítottak. Mentések voltak a kvótarendszertől, amely az összes többi európai országban érvényes volt. Valamennyi más európai országból, ahol a

kvótarendszer érvényesült, a zsidók tömegesen mentek tanulni és dolgozni Németországba. Amikor azonban a nemzetközi cionizmus ígéretet kapott az angoloktól Palesztinára vonatkozóan, minden megváltozott. A zsidók, beleértve sok Németországban élő zsidót is, minden lehetséges módon elősegítették Németország vereségét. Ez, valamint a szélsőségesen megbénító és bosszúálló 1918-as békefeltételek voltak a mélyen fekvő okai a háború utáni zsidóellenes érzelmeknek Németországban. Ily módon azok a zsidó intrikák, amelyek célja az volt, hogy megszerezzék a maguk számára Palesztinát, meghatározták az első világháború kimenetelét és előkészítették a második világháborút.

Franklin Delano Roosevelt azzal teljesítette a zsidók iránti kötelezettségeit, hogy belemagyarázta az Egyesült Államokat a második világháborúba. Németország semmiféle okot nem adott az Egyesült Államoknak és semmiféle provokációt nem követett el, hogy belépjen az akkor Európában már folyamatban lévő háborúba. Roosevelt elnökre erős nyomás nehezedett, hogy találjon valamilyen okot a Németország elleni hadüzenetre. Roosevelt elnököt az Egyesült Államokban a zsidók kényszerítették, hogy belépjen a háborúba. Ezt nehéz volt teljesíteni egy nagyrészt háborúellenes Egyesült Államokban úgy, hogy Németország semmiféle provokációt nem követett el, vagy bármilyen okot szolgáltatott volna rá.

Henry L. Stimsonnak, Roosevelt elnök védelmi miniszterének kézzel írott naplója tanulmányozható a Yale Egyetemen az ő iratainak szentelt teremben. Stimson naplójában leírja, miként manőverezte Roosevelt elnök az Egyesült Államokat a Németország elleni háborúba az európai hadszíntéren a második világháború idején. Roosevelt elnök rákényszerült, hogy az Egyesült Államokat, Stimson szavaival a hátsó ajtón keresztül léptesse be a Németország elleni háborúba.

Stimson hadügyminiszter naplójában visszaemlékezik egy Roosevelt által összehívott kormányülésre, amelyen az elnök megmagyarázta, miként akarja a háborúba beléptetni Japánt úgy, hogy ne az Egyesült Államoké legyen a felelősség az első lövés leadásáért. Roosevelt elnök azért akart háborút provokálni Japánnal, mert be akart lépni a Németország elleni háborúba. Japán Németország és Olaszország háromoldalú egyezményt kötött. Ennek rendelkezései szerint, ha Japánt, Németországot vagy Olaszországot támadás éri, akkor a másik kettő egyidejűleg belép a háborúba a támadóval szemben.

Amikor Roosevelt elnök provokálta Japánt, hogy támadja meg az Egyesült Államokat Pearl Harbour-nál, megtagadta a nyers- és hulladékvas, valamint a kőolaj exportálását Japánba, amely ekkor háborúban állt Kínával. Az Egyesült Államok a szerződés alapján azonnal háborús állapotba került Németországgal is. A formális hadüzenet is hamarosan megérkezett. Németország nem tett semmit az Egyesült Államok ellen, amely indokoltá tett volna egy neki szóló hadüzenetet. Az előbb elmondottak jelzik azt a módot, ahogy az Egyesült Államok egy harmadik világháborúba is beléphet, noha azt semmi nem igazolja és senki nem provokálta ki.

Amikor 1945 áprilisában Franklin Delano Roosevelt meghalt, **Harry S. Truman** lett az Egyesült Államok elnöke. Truman elnök két olyan cselekményben is bűnös, amely sokkal jobban aláásta az Egyesült Államok hírnevét a világban, mint ahogy azt a legtöbb amerikai gondolja. Truman elnök Izrael államként ismerte el 600000 illegálisan Palesztinába költöztetett cionistának a fegyveres felkelését, és parancsot adott atombombák ledobására Hirosimára és Nagaszakira.

Truman elnök politikai pályafutása Missourit képviselő szenátorra választását megelőzően abból állt, hogy a város politikai főnökének, **Tom Pendergastnak** (aki karrierjét a börtönben végezte) a szolgálatában állt Kansas City-ben, mint pártmunkás. Mielőtt politikával kezdett foglalkozni, Truman megbukott divatáru kereskedőként. Hogy elkerülje a csődöt a hitelezőinek nyújtott váltóját Truman barátai fizették ki a

váltótulajdonos banknak, hogy elkerülje váltójának nyilvános elutasítását mielőtt még az Egyesült Államok elnökévé válik.

Truman elnök nyilvánvalóan hajlandó volt minden követ megmozgatni, hogy az Egyesült Államok elnökévé válasszák a saját jogán is 1948-ban. Hírneve nagy hátrányt jelentett. Esélye arra, hogy 1948-ban az Egyesült Államok elnökévé válasszák, 40:1-hez volt a hátránya. Truman elnök ekkor a zsidók láthatatlan és sérthetetlen politikai alvilágához fordult támogatásáért, akikkel ő már évek óta jó viszonyt ápolt. Hamarosan megállapodást kötött velük arról, hogy támogatni fogják 1948-ban a megválasztását (noha később azt állította, hogy ő elutasította befolyásukat). A londoni Jewish Chronical 1958. április 10-i számában három oldalon számolt be arról, hogy Truman elnök miként biztosította a maga számára a zsidók támogatását. A Chronical beszámolóját a tiszteletreméltó **Eliahu Elath** a brit királyi udvarhoz (Court of St. James) akkreditált izraeli nagykövet írta. 1948. május 14-én Elath nagykövet a Zsidó Ügynökséget képviselte washingtoni központjukban.

Elath nagykövet cikkében felidézi **Clark Clifforddal** folytatott megbeszélését, aki ebben az időben a Fehér Házban dolgozott és Truman elnök egyik bizalmas tanácsadójaként gyakran emlegetett különleges feladatokat olyan ügyekkel kapcsolatban, amelyek tapintatot és türelmet igényeltek a Fehér Házban. Amikor Trumant elnökké választották, Clark Clifford St. Louis-ban praktizáló fiatal jogász volt, aki Washingtonban költözött és hamarosan szilárd helyet biztosított magának a Fehér Házban.

Elath nagykövet cikke úgy folytatódik, hogy 1948. május 14-én, pénteken reggel 11 órakor titkárom bejött a Zsidó Ügynökség washingtoni központjában lévő irodámba és közölte, hogy Clark Clifford a Fehér Háztól van a vonalban, és beszélni akar Önnel. A következő telefonbeszélgetés hangzott el:

- Clifford: El tudná mondani, hogy mi most a helyzet? Kikiáltják-e államuk létrehozását úgy, ahogy azt már korábban jelezték?

- Elath: Kétségtelenül ezt tesszük. Ténylegesen minden pillanatban várom már a hivatalos nyilatkozatot erről.

Elath nagykövet azt állítja, hogy a Függetlenségi Nyilatkozatot feltételezhetően már a reggel folyamán megtették. Állítja azt is, hogy a Függetlenségi Nyilatkozat nyomban hatályba lép, amikor a Palesztina felett gyakorolt brit mandátum éjfélkor lejár. Erre válaszolta Clifford:

Ha ez így van, akkor személyesen tájékoztatom az elnököt, hogy ismerje el az Önök államát megszületése időpontjától kezdődően.

Ha Truman elnök nem kötötte volna meg ezt az illegális, erkölcstelen és bűnös összeesküvést Elath nagykövettel a világ zsidói érdekében, a 200 millió egyszerű amerikai nem kényszerülne elviselni a nagyon is kétséges Izrael állam létezésének a következményeit. A Truman elnökre nehezedő nyomás oka, hogy elrendelje az atombomba ledobását Hirosimára és Nagaszakira, látványos, de nem volt szükségszerű és a közérdek sérelme nélkül elkerülhető lett volna.

A harmadik világháborúnak nem lesz győztese. Sehol nem lesztek győztesek a világban. Akik túlélnek a harmadik világháborút, sajnálni fogják, hogy élnek. 200 millió egyszerű amerikai meg fogja tanulni, hogy mit jelent a vereség egy nukleáris háborúban. Vakságuk abban nyilvánul meg, hogy nem képesek felfogni, milyen nyomást gyakorolnak a zsidók a Kongresszusra. Palesztina odaígérése Nagy-Britannia által a világ zsidóságának becstelen és szégyenteljes volt. Nagy-Britannia soha nem volt a tulajdonosa egyetlen botnak

vagy kődarabnak sem Palesztinában. Palesztina odaígérése nem jelentett semmit, minthogy a Rothschildok, és más zsidó pénzemberek ígértek ténylegesen valamit önmaguknak, amikor ígéretet tettek a világ zsidóságának. Mekkora képzelőerő szükséges ahhoz, amivel 1948. május 14-e óta a Kongresszus igazolta az Egyesült Államok magatartását Palesztina bennszülött keresztény és mohamedán lakosainak azon vágya iránt, hogy törvényes jogait gyakorolhassák? Amikor a megszálló országok arra kényszerültek, hogy visszavonuljanak Algériából, Tunéziából, Líbiából, Egyiptomból, Indonéziából, Indiából, Indokínából, Kongóból és Tanganyikából, akkor vajon az Egyesült Államok Kongresszusa támogatott-e illegálisan odatelepített tolvajokat és gyilkosokat számolatlan dollármilliárdokkal, és a modern hadfelszereléssel, hogy támadják meg és foglalják el ezeket az országokat, amelyek magukat független államokká kiáltották ki? Nem. Ezeknek az országoknak a bennszülött lakói megkapták a függetlenséget és az önrendelkezést. Miért volt ez másképp Palesztinában? Csak egyetlen válasz van: a zsidó hatalom miatt.

Ezen írás szerzője 1946 óta valamennyi Kongresszus összes tagját ellátta rengeteg dokumentummal, amelyek minden kétséget kizáróan bizonyítják Palesztina 17 évszázada óta ott élő keresztény és mohamedán őslakóinak a legitim jogait. A feltett kérdések megválaszolatlanok maradtak: tisztességtelen volt a Kongresszus vagy ostoba, vagy mindkettő?

Az ismertetett Benjamin Freedman szöveg elhangzott **Kevin Alfred Strom** American Disident Voices című rádióműsorában 2004. december 4-én. E rádióműsor alapján készült a fenti fordítás.

Igazat állított-e B. Freedman?

Benjamin Freedman-nek a washingtoni Willard szállodában elmondott beszéde körül a mai napig széleskörű vita zajlik. Az egyik legtöbbet vitatott írás az, amely 25 pontban sorolja fel azokat a pontatlanságokat, ellentmondásokat, tévedéseket, amelyeket Benjamin Freedman beszédéből vél kiolvasni. Ezekkel az észrevételekkel mások viszont szembeszállnak és hosszú érvelő írásokban próbálják megvilágítani, hogy miért volt mégis igaza B. H. Freedman-nek pontatlanságai és tévedései ellenére. Mi csak néhány vitaponttal kívánunk az alábbiakban foglalkozni. Freedman azt állítja beszédében, hogy az első világháború során két éven belül Németország megnyerte a háborút: nem névlegesen, hanem ténylegesen. A blackBay-jel jegyzett hozzászóló szerint (a BluWiki nevű honlapon [http://halifax.bluwiki.org/go/Talk:The Benjamin Freedman Speech](http://halifax.bluwiki.org/go/Talk:The_Benjamin_Freedman_Speech) olvasható) Freedman egyszerűen nem mond igazat, amikor azt állítja, hogy 1916. augusztus 1-jét megelőzően Németország de facto már megnyerte az első világháborút. A Freedmant bírálók további 25 pontot állítottak össze azokról az állításokról, ahol véleményük szerint pontatlan, illetve téves állításokat tesz. A magunk részéről fontossága miatt azzal kívánunk részletesebben foglalkozni, hogy melyek voltak az első világháború tényleges okai, hogyan tört ki a háború, illetve igaz-e az, hogy a háború félidejében Németország komoly békeajánlatot tett Londonnak és Párizsnak.

A háttérerők mintegy 250 éves stratégiája alapján előkészített első világháború a maga nemében mesterműnek tekinthető. Nemcsak megtörtént a résztvevő államok eladósítása és erejükhez mérten való túlfegyverkezése, de sikerült a szembenálló feleket utólag szemlélve hamis okokkal egymásra uszítani. Az igazi cél Németország és Oroszország ellenőrzés alá vétele volt. A háttérhatalom Franciaországnak azt ígérte, hogy le kell számolnia a német militarizmussal ahhoz, hogy visszaszerezhesse Elzász-Lotaringiát. Az oroszoknak azt ígérte, hogy a pánszlávizmus keretében eljött az idő a szlávok egyesítésére és Oroszország balkáni pozícióinak megerősítésére. Az angolok gazdasági és katonai hegemoniájukat féltették a feltörő gazdasági és katonai nagyhatalomtól, az egységes Németországtól. Az

Osztrák-Magyar-Monarchia érdeke egyértelműen a háború elkerülése volt, ezért kellett provokációval a háborúba belerántani. A katolikus monarchia természetes szövetségese lehetett volna Vatikán, amelynek akkori irányítóját sikerült meggyőzni, hogy a Vatikánnak Németország ellen kell fellépnie, mert evangélikus, azaz protestáns, és egy német győzelem meggyengítené a katolicizmust, mert végérvényesen a protestánsokat juttatná vezető szerephez Európában.

1914. június 28-án a háttérhatalom hálózata által irányított szerb merénylők meggyilkolták Ferenc Ferdinánd főherceget, az Osztrák-Magyar-monarchia trónörökösét feleségével együtt Sarajevóban.

Gavrilo Princip, a halálos lövések leadója, a szabadkőművesség által irányított szerb titkos társaság tagja volt. Mögötte befolyásos szerb uralkodó körök álltak, akik a nagy szerb birodalom létrehozására törekedtek. A sarajevói merénylet áldozata, Ferenc Ferdinánd jóindulattal viseltetett a Dunai Monarchia szláv népeivel szemben és elhatározott szándéka volt, hogy hatalomra kerülve ugyanazt az önállóságot biztosítja számukra, amit Magyarország már megszerzett magának. Ezek az elképzelései keresztetkék Oroszország pánszláv törekvéseit, amelyek nagy szerb állam létrehozását tartalmazták.

1914. július 14-én az Osztrák-Magyar-Monarchia minisztertanácsa Bad Ischl-ben úgy döntött, hogy jegyzékben ultimátumot nyújt át Szerbiának. Az ultimátummal addig kellett várni, amíg Poincaré francia államelnök, aki 1914. július 15-én Szentpétervárra utazott, visszatér Oroszországból. Az ultimátumot a brit kormány július 16-án, a francia kormány július 20-án kapta meg. Németország csak július 22-én ismerte meg a jegyzék szövegét.

1914. július 23-án délután hat órakor adták át Belgrádban a 48 órás ultimátumot. Már július 16-a óta mozgósították a brit flottát és az fel is sorakozott a hadgyakorlatra. A német birodalmi kormány július 24-én intézett jegyzéket Angliához, Franciaországhoz és Oroszországhoz, mert enyhíteni próbálta a feszültséget. Az Osztrák-Magyar-monarchia kinyilvánította, hogy nincs szándékában területeket elcsatolni Szerbiától és a diplomáciai kapcsolatok megszakítását követően nem kerül sor katonai akciókra. 1914. július 24-én az akkor már a Német Birodalomhoz tartozó Bajorország követe, **von Ritter**, a következőket táviratozta a bajor kormánynak: A pápa jóváhagyja Ausztria Szerbia ellen fogantatosított intézkedéseit és háború esetén az orosz és a francia hadsereg erejét nem értékeli túl magasra. Felmerül a kérdés, hogy a pápa miért támogatott egy háborút, amely az Osztrák-Magyar-Monarchia bukásához vezethet. Hasonló tartalmú jelentést küldött az osztrák nagykövet, **Pálffy Mór** gróf Bécsbe. Július 24-én a cár megerősíti Belgrádnak tett ígéretét, hogy Oroszország nem tűri el Szerbia megtámadását. Belgrád Július 25-én 15 órakor nyilvánosságra hozza, hogy mozgósított, de ez már július 23-án megtörtént. Ezen a napon 18 órakor nyújtották át a Monarchia ultimátumára a szerb választ. Ez azt tartalmazta, hogy két pont kivételével Belgrád teljesíti a vele szemben támasztott követelményeket. Ezen a napon este fél tízkor rendelték el a részleges módosítást Szerbia ellen a Monarchia részéről.

Oroszország egész európai részén július 26-án háborús készültséget rendeltek el. Erre Berlin figyelmeztetéssel válaszolt, amely szerint Németország is elrendelni a háborús készültséget.

II. Vilmos, német császár 1914. július 27-én tért vissza Norvégiából, ahol a londoni Rothschild-ház néhány tagjával is találkozott. Itt kell megjegyeznünk, hogy **Theobald von Bethmann-Hollweg** (1856-1921), aki 1909-től 1917-ig a császári Németország kancellárja volt, unokatestvére volt a bécsi Rothschildoknak. A kancellár azért szervezte meg II. Vilmos és a Rothschild-ház tagjainak találkozását, mert a császár tudni akarta a Rothschildok véleményét arról, hogy vajon hadat üzenjen-e vagy sem? Július 27-én II. Vilmos megszakítva Norvégiai útját sürgősen visszatért Berlinbe, és a Monarchia jegyzékére, valamint az arra adott szerb válaszra vonatkozóan kijelentette: 48 órás határidőt figyelembe véve a szerb

válasz briliáns teljesítmény. Több mint, amit el lehetett várni, nagy erkölcsi siker Bécs számára. Ezzel megszűnt a háborús ok. Giesl (az Osztrák-Magyar-monarchia belgrádi követe) nyugodtan Belgrádban maradhat. Ebből az okból nekem soha nem kellett volna elrendelnem a mozgósítást. Ezt olvashattuk a **33 Jahre Weltgeschehen 1901-1933** (A világtörténelem 33 éve 1901-1933) című könyv 84. oldalán. 1914. július 27-én - elsőként a világháborúban a szerb csapatok tűz alá vették Temis-Kubinnál az osztrák-magyar egységeket.

1914. július 28-án 11 órakor a szerb fegyveres provokációra válaszként Bécs hadat üzent Szerbiának. A német császár ekkor személyes táviratban fordult az orosz cárhoz. Július 29-én reggel sor került az általános mozgósításra Oroszországban. Még ezen a napon II. Vilmos erőfeszítéseket tett a cárnál a mozgósítás visszavonására. A cár július 30-án éjjel parancsot adott a hadügyminiszternek és a tábornoki kar főnökének az általános mozgósítás beszüntetésére. Csupán egy részleges mozgósítást tartott érvényben az Osztrák-Magyar-monarchiával szemben. A cárnak ezt a parancsát azonban nem hajtották végre. Július 30-án délután fél négykor a német császár újabb táviratot küldött II. Miklós orosz cárnak, amely szerint a cár viseli a felelősséget a háború és a béke kérdésében. Délután hat órakor megtörtént a hivatalos orosz általános mozgósítás. Franciaország is elrendelte a határvédelmi erők felvonulását. Július 31-én aztán az Osztrák-Magyar-Monarchia is elrendeli az általános mozgósítást. Németországban e napon 13 órakor hozzák nyilvánosságra a közvetlenül fenyegető háborús veszélyről szóló nyilatkozatot. Ezen a napon újabb táviratváltásra kerül sor a német császár és az orosz cár között a katonai mozgósítás visszavonását illetően. Berlin éjjélkor intézett ultimátumot Oroszországhoz, követelve hogy az Osztrák-Magyar-Monarchia és a Németország elleni orosz mozgósítást állítsák le. Erre az ultimátumra a cári kormány nem válaszolt. Még ezen a napon Párizs szocialista vezetőjét, **Jaurès-t** meggyilkolták, mert mindenáron meg akarta akadályozni a háború kitörését. Gyilkosát, Villain-t, 1919-ben felmentették.

Franciaország 1914. augusztus 1-jén 16 órakor jelentette be a mozgósítást. 17:10-kor Németország közli, hogy augusztus 2-től ő is általános készenléti állapotban van. Augusztus 1-jén 18 órakor Theobald Bethmann-Hollweg kancellár is elküldi a hadüzenetet Pétervárra az orosz kormánynak. London 1914. augusztus 2-án hajnalban mozgósította az angol flottát, és délután pedig már hadat is üzent Németországnak. Berlin augusztus 2-án ultimátumot intézett Belgiumhoz, hogy 12 órán belül engedélyezze német csapatok átvonulását területén teljes kárpótlás fizetése ellenében.

A brit szárazföldi erőket augusztus 3-án délben helyezik hadi állapotba. Franciaországnak ezen a napon délután hat órakor küldött hadüzenetet Berlin. Hangsúlyoznunk kell, hogy a Franciaországhoz és Oroszországhoz intézett német hadüzenetet Bethmann-Hollweg kancellár rendelte el. Ez teljesen felesleges volt, hiszen Oroszország és Franciaország Németország mozgósítása előtt hirdette ki a teljes háborús készenléti állapotot. Ha Németország nem küldi el ezeket az elsietett hadüzeneteket, akkor nem lehetett volna a háború végén egyedül Németországot felelőssé tenni a háború kirobbanásáért. A háború későbbi két győztes résztvevője, Olaszország és Románia bejelentették, hogy semlegesek kívánnak maradni. Augusztus 4-re virradólag a német csapatok bevonultak Belgiumba. Ekkor üzent hadat Anglia Németországnak arra hivatkozva, hogy megszegte Belgium semlegességét. Augusztus 27-én Japán is hadat üzent Németországnak.

1914. augusztus 6-án és 7-én **Ludendorff tábornok** vezetésével a német csapatok megközelítették Párizst. Ekkor kerül sor az úgynevezett Marne-i csodára, amikor Hentsch alezredes, a német vezérkar egyik hírszerző tisztje (bizonyítottan magas rangú szabadkőműves) felkereste a Párizs elfoglalására felvonult két német hadsereg parancsnokait és arra hivatkozva, hogy a másik bajban van, mindkét hadsereget rávette, hogy vonuljon vissza, és ne foglalja el Párizst.

A főáramlatú történészek szerint Bethmann-Hollweg tisztában volt a háborús kockázatokkal, de mégis akarta a háborút, mert így lehet a legjobban elfojtani a belső társadalmi nyugtalanságot. Egy Oroszországgal és Franciaországgal vívott háború legalábbis kezdetben támogatásra számíthatott Németországban. Amikor azonban a konfliktus globális méreteket öltött, Bethmann-Hollweg állítólag kísérleteket tett a háborús folyamatok visszafordítására, de sikertelenül. Bethmann-Hollweg-nek az a kijelentése, amellyel a semleges Belgium német megszállását indokolta, hírhedtté vált. Az angol tiltakozásra, amely szerint London szerződéses kötelezettséget vállalt Belgium védelmére, annyit válaszolt, hogy ez a dokumentum csak egy papírdarab. Ezt később maximálisan kihasználta a brit propaganda Németország ellen.

Ami a keleti hadszíntéren történt, ugyancsak jó példa arra, hogyan lehet rejtett szálakkal irányítani a háború menetét. London katonai támogatásáról biztosította a cárt. Az orosz uralkodó nagybátyja látván, hogy Anglia a háború kitörését követően az egytizedére csökkentette korábbi fegyver- és hadianyag-szállításait, minél előbb ki akart kerülni ebből a veszélyes helyzetből. Ezért mielőbb ki akarta csikarni a győzelmet a németek felett. Két orosz hadsereggel elsöprő támadást indított Kelet-Poroszországban azért, hogy Berlin gyors elfoglalásával biztosítsa az orosz győzelmet. A tannenbergi ütközetre 1914. augusztus 23-át követő héten került sor. Az északi orosz hadsereg megállította Hindenburgot, miközben a déli orosz hadsereg átkelve egy hatalmas erdőségen - bekerítette a német hadvezér csapatait. A City of London irányítói felismerték, hogy ha Hindenburg csapatait megsemmisítik, akkor Berlin az oroszoké lesz. Parancsok érkeztek informális csatornákon Londonból, hogy le kell állítani az orosz előrenyomulást. Egy gyors győzelem nem volt kívánatos a háborút a háttérből irányító pénzügyi érdekcsoportok számára.

A világháborút megszervező pénzligarchia számára több okból is hátrányos lett volna, ha a harcok idő előtt véget érnek. Az északi orosz hadsereg - a City of Londonból érkezett, s parancsnak tekintendő - iránymutatás szerint leállította az előrenyomulást és várakozott. Látva ezt Hindenburg, a német főparancsnok, egyszerűen otthagya az északi frontot, és az átirányított német csapatokkal megerősítette a déli orosz hadsereggel szembenálló német erőket. Az északi, tehát I. számú orosz hadsereg számára ezzel szabaddá vált az út a Berlin felé történő előrenyomulásra. Hindenburg, hogy ezt megakadályozza az egyesített német erőkkel nyomban támadást intézett a déli II. számú orosz hadsereg ellen, és rendkívül véres csatában, amely az áldozatok számában felülmúlta a nyugati fronton lezajlott ütközeteket, megsemmisítő csapást mért a déli orosz hadseregére.

Az orosz reguláris hadsereg a legkülönbözőbb térségekben került felvonultatásra, ezért az orosz hadvezetés hiába tett kétségbeesett lépéseket a támadásba lendült német hadsereg megállítására, nem tudott gyorsan megfelelő nagyságú erőt összevonni. Orosz részről szinte mindenkit hadra fogtak, az öregektől a sebesülteken át a gyerekekig, de így sem tudták Hindenburg csapatait megállítani. A háborút megszervező és háttérből vezénylő érdekcsoportok rejtett hálózatuk révén elérték, hogy a II. orosz hadsereg megsemmisüljön Tannenberg-nél és a Mazuri-tavaknál. A kezdettől fogva vesztesre ítélt Oroszországnak azonban még további két és fél évig kellett véreznie, hogy a neki szánt sors beteljesedjék.

Arra kérdésre tehát, hogy tett-e Németország 1916-ban fair békeajánlatot a brit kormánynak, azt válaszolhatjuk, hogy a nemzetközi háttérhatalom irányításával a különböző frontokon viszonylag kiegyenlített erők álltak egymással szemben, és emiatt egyik fél sem reménykedhetett gyors győzelemben. Ez eredményezte azt, hogy az a Theobald von Bethmann-Hollweg német kancellár, aki vérségileg a háttérhatalom első számú dinasztiájához tartozott, különböző stratégiai és taktikai megfontolásokból 1916 decemberében puhatolódzó békétárgyalásokat kezdeményezett mind a brit, mind a francia kormánynál.

Ennek tartalma igen méltányos volt, mert a katonailag valamivel kedvezőbb pozícióban lévő Németország készen mutatkozott, hogy - a status quo ante elve alapján - a háború előtti állapotokhoz térjen vissza a fegyverszünet és békekötés reményében. Ezt azonban a londoni és a párizsi politikai és katonai vezetés elutasította.

Arra a másik kérdésre, hogy voltak-e lázadások az egymással szemben álló hadseregek soraiban, a következőt válaszolhatjuk: 1916 végén és 1917 elején a harcoló felek, de különösen a frontra felvonultatott katonák a kimerülés jeleit mutatták. A franciák Verdun után kísérletet tettek, hogy Reims-től északra áttörjék a német vonalakat. Ludendorff visszavonult, de kelepcebe csalta a franciákat. Kétheti hiábavaló mészárlás után a francia csapatok fellázdak. Júniusban újabb lázadásra került sor. Ekkor **Pétain tábornok**, aki korábban Verdun-nél a feljebbvalója volt **Robert Nivelle** tábornoknak, újból átvette a parancsnokságot Verdun körzetében. Nivelle úgy képzelte, hogy ha agresszív taktikát alkalmaz a tűzéség maximális bevetésével, akkor gyorsan véget tud vetni a háborúnak a nyugati fronton. Amikor azonban 1917 áprilisában támadást indított, az kudarcba fulladt. Ekkor került sor a már említett lázadásra. A Nivelle-t felváltó Pétain tábornok a rend helyreállítása érdekében tömeges letartóztatásokat és hadbíróági tárgyalásokat rendelt el. 23385 katonát ítéltek el. Közülük 50-et kivégeztek, 400-an pedig börtönbüntetést kaptak. A francia hadseregnek ez a bénultsága természetesen kihatott a brit hadsereg helyzetére is.

Oroszországban is sztrájkok és éhséglázadások törtek ki. A hadsereg nem volt hajlandó tüzelni a lázadókra. A cár 1917. március 15-én lemondott és egy ideiglenes kormány vette át a hatalmat. A magunk részéről tehát alá kell támasztanunk Benjamin Freedmannak azt az állítását, hogy az 1916-ban még erős pozíciókkal rendelkező Németország véget akart vetni a háborúnak, és méltányos békeajánlatot tett a katonai lázadásokkal megbénított francia hadvezetésnek, valamint a német tengelattjárók által végsőkéig szorongatott brit kormánynak.

A német békeajánlat elutasításának egy lehetséges oka

A háttérhatalom működésének kutatói olyan összefüggéseket tártak fel az elmúlt három évtizedben, amelyek megerősíteni látszanak Benjamin Freedman azon állítását, hogy az 1916-os német békekezdeményezés elutasításában és a háború folytatódásában fontos szerepet játszottak az akkor már létező cionista mozgalom stratégiái.

E kérdés megvilágításánál közelebből szemügyre kell venni a londoni Rothschild-ház, valamint egyik fontos frontemberének, Winston Churchill-nek a szerepét. E kutatások megerősítik a szoros kapcsolatot az első és a második világháború között olyannyira, hogy több történész és politikai közíró (pl. Kissinger) is valójában egy 30 éves háborúról ír, amelyet egy hosszabb fegyverszünet választott el egymástól. A brit **Niall Ferguson** is arra az eredményre jutott a **The Pity of War** című munkájában, hogy az első világháború teljesen fölösleges vérontás volt és elkerülhető lett volna.

Winston Churchill mondta: háború idején annyira féltett kincs az igazság, hogy a hazugságok testőreivel kell védelmezni. Az első világháború is jóval a tényleges harcok kitörése előtt megkezdődött. A háttérhatalom irányítói stratégiai elképzeléseikben már régóta foglalkoztak vele. A tervek hosszú éveken átérlelődtek, és öltöttek konkrét formát. De minden egyes szakaszban ismertté váltak bizonyos fokig azok az álcázó, megtévesztő stratégiák is, amelyek célja pontosan az volt, hogy rejtse és védelmezzék a valódi törekvéseket.

Itt most csak arra utalunk, hogy **Rudolf Steiner**, az antropozófia megalapítója, tekintélyes Goethe-kutató, akinek a műveiből 1990 óta számos kötetet újból kiadtak magyar nyelven is, 1916-ban az antropozófusok bázeli központjában előadássorozatot tartott. Ebben a Benjamin Freedman szerint is kulcsfontosságú esztendőben, Rudolf Steiner elmondta svájci hallgatóságának, hogy az 1890-es esztendőben alkalmá volt felkeresni londoni szabadkőműves páholyokat. Ez természetesnek tekinthető, hiszen Rudolf Steiner ekkor már skót rítus szerinti 32-es fokozatú szabadkőműves volt, akinek bejárása volt a különböző fokozatú szabadkőműves páholyokba. Az egyik beszédében megemlítette, hogy ilyen foglalkozásokon már az 1890-es években tájékoztatták a résztvevőket arról, hogy lesz egy nagyobb háború, levezették annak a menetét és még a háború nyomán megrajzolt országhatárokat is ismertették térképekkel. E sorok írójának a müncheni Staatsbibliothek-ban sikerült ezeknek a beszédeknek a szövegét megtalálnia és leellenőriznie.

Közismert, hogy azok, akik tanulmányozzák a háborúk előkészítésének, kitörésének, lefolyásának a történetét, egybehangzóan állítják, hogy szinte mindegyik nagyon költséges és rendszerint a bankárok egy különleges csoportja finanszírozza őket, akiket nemzetközi bankároknak neveznek. E különleges pénzügyi csoportban számos bankárdinasztia található, de közülük is kiemelkedik befolyásánál fogva a Rothschild-ház és a Warburg-ház. A Rothschild-dinasztia kimutathatóan meghatározó szerepet játszott az elmúlt két évszázad háborúiban. 1914-et megelőzően is már a legnagyobb pénzügyi és politikai befolyással rendelkező bankház, a Rothschild volt.

A Rothschild-ház által irányított világtörténelmi stratégiának szerves részét képezte nemcsak az első világháború, de a hozzá szorosan kapcsolódó második világháború is. Ezt talán Winston Churchill személye szemlélteti, hiszen ezt a stratégiát egész fiatalon képviselhette a brit kormányban az első világháború idején, és a brit kormány vezetőjeként a második világháború teljes időszakában.

A **Benjamin Disraeli** által fémjelzett korszak után (B. Disraeli két ízben is Anglia miniszterelnöke volt 1868-ban, majd pedig 1874-től 1880-ig.) a londoni Rothschild-házhoz legközelebb két személy állt, **Lord Rosebery** (Archibald Primrose), aki házasság révén rokoni kapcsolatba került velük, valamint **Randolph Churchill**, Winston Churchill apja. Randolph testi-lelki jóbarátja volt Nathaniel Natty Rothschild-nak, a Rothschild-ház londoni ága ekkori fejének. A már említett Niall Ferguson megerősíti: Randolph Churchill pénzügyei egyértelműen alátámasztják, hogy igen szoros volt a kapcsolat Natty Rothschild és közte.

Randolph és Natty lényegében együtt irányították a brit birodalmat. Natty Rothschild bankár volt, de első ízben a Rothschild-ház történetében, hivatásos politikusként vett részt a közéletben. Főleg lakásán dolgozott és nem formálisan a kormányzati hivatalban. Már ekkor látni lehetett, hogy a háttérhatalom legfőbb döntéshozói számára Nagy-Britannia csak egy lépcsőfok a világ egészének irányításához. Randolph és Natty számára Anglia és a Rothschild-ház érdekei oly szorosan egymásba fonódtak, hogy azt elválaszthatatlannak tekintették. A Rothschild-ház külpolitikája azonos volt a brit külpolitikával és a legszorosabb kapcsolatban állt az ekkor még döntőnek számító fegyvernemmel, a királyi haditengerészettel, a Royal Navy-vel.

A haditengerészet erejétől függött a brit birodalom érdekérvényesítő képessége. Ekkoriban a legfontosabb kérdés az volt, hogy továbbra is az Anglia számára bőségesen rendelkezésre álló szénnel vagy pedig a már ismert energiahordozóval, a kőolajjal hajtás-e a hajómotorokat. A kőolaj előnyei egyre nyilvánvalóbbak voltak. Az így hajtott motorok nagyobb sebességet gyorsabban tudtak elérni, nagyobb volt az energiahatékonyságuk és a hajók könnyebben voltak manőverezhetőek. Ebben az időben nem úgy, mint most Nagy-Britannia nem rendelkezett a felségterületén kitermelhető kőolajforrásokkal.

Emiatt a Royal Navy parancsnokai előnyben részesítették a Wales-ben bőségesen rendelkezésre álló köszenet. A mindig is hosszútávon gondolkodó Rothschild-ház már tudta, hogy a jövő évszázad energiahordozója a kőolaj. A Rothschild-ház francia ága - közösen az amerikai Rockefellerekkel, akik a brit Rothschild-ház érdekkörébe tartoztak, - már létrehozták azt a kőolajcéget, a Standard Oil-t, amely ma Exxon néven ismert. Szükségesnek látták, hogy Anglia minél előbb átálljon az olajmeghajtású hajózásra.

Nemcsak a finnyás tengernagyokat kellett meggyőzni, de az angol lakosságot is, hogy hajlandó legyen adójával finanszírozni a haditengerészet átállítását. Ezt a hatalmas összeget lehetett volna a lakosság szükségleteit szolgáló jóléti kiadásokra elkölteni. Az azóta már többször is átélt konfliktus zajlott le, hogy mi a fontosabb az ágyú vagy a vaj? Natty Rothschild lelkesen támogatta a haditengerészet erejének növelését. A Rothschild-ház francia ágát azzal nyugtatta meg, hogy a haditengerészet megerősítése mindig népszerű csaknem minden társadalmi osztály körében.

Itt azonban elsősorban a Rothschild-ház érdekeiről volt szó, ugyanis 1888-ban 225000 font értékben bocsátottak ki részvényeket a haditengerészeti építés és fegyverkezés céljára. Már ekkor nyilvánvaló volt, hogy ezek a hatalmas fegyverkezési költségek adóemeléshez vezetnek. Az is nyilvánvaló volt, hogy felgyorsítják a már folyamatban lévő nemzetközi fegyverkezési versenyt. Az erőegyensúly szabályai kikényszerítik, hogy Németország is modernizálja kereskedelmi és hadihajóit. Ez a verseny önmagában nem kelt aggodalmat, hiszen ebben az időben a két ország között béke volt. Ha azonban megjelennek a német hadihajók, azok már veszélyeztethetik a brit érdekeket. Olyan nemzetközi válság alakulhat ki, amelyet csak úgy lehet megnyugtatóan rendezni, ha a lakosságot meggyőzik, hogy a brit hajóhad modernizálása minden más kérdésnél fontosabb.

Ez a Rothschild taktika helyesnek bizonyult. Valóban hatalmas tengerészeti fegyverkezés indult be Németországban, 1911 júliusában pedig II. Vilmos német császár, akinek ekkor már egy Rothschild volt a kancellárja, hadihajót küldött a marokkói Agadirba. A brit Rothschildok ekkor neveztették ki a fiatal Winston Churchillt a brit haditengerészeti minisztérium élére, mint az admirális lordját. Churchill már ekkor megfogadta, hogy mindent megtesz azért, hogy felkészítse Angliát az elkerülhetetlen leszámolás napjára. A Rothschildok azzal bízták meg protezsáltjukat, hogy a brit haditengerészet képes legyen szembenézni a német kihívással. A kulcskérdés az volt, hogy átállítsák-e a brit hajóhadat az olajmeghajtásra vagy se? Churchill tudta, hogy ez rendkívül nehéz kérdés, és ha visszavonhatatlanul elkötelezi magát a kőolajmeghajtásra, akkor tengernyi problémával kell szembenéznie. A kőolajmeghajtás előnyei azonban ekkor már annyira nyilvánvalóak voltak, hogy ő nem késlekedett. Az egyik legfontosabb gyakorlati kérdés az volt, hogy hogyan lehet biztosítani a Nagy-Britanniától területileg távollévő kőolajmezők kitermelésének és a kőolaj szállításának a biztonságát. Egyrészt szavatolni kellett a kőolajmezők feltárását és kiaknázását, másrészt be kellett szerezni a szükséges szállítási eszközöket, a tankhajókat, illetve vezetékeket kellett építeni, továbbá biztosítani kellett a szállítási útvonalakat. Ezt követően pedig meg kellett építeni a finomítókat és az elosztóhálózatot.

Churchill 1914. június 17-én olyan törvényt kezdeményezett, amely biztosította, hogy a brit kormány kellő összegeket ruházzon be egy kőolajtársaságba. Ekkor lett a brit állam az Anglo-Persian nevű cég többségi tulajdonosa. 1914 nyarára tehát a brit haditengerészet teljes mértékben elkötelezte magát a kőolaj-üzemanyag meghajtás mellett, és a kőolaj ekkor vált először a brit politika egyik központi kérdésévé.

A kőolajforrások ellenőrzése bábregzimek létrehozását tette szükségessé olyan országokban, mint Perzsia, amelyet később Iránnak neveztek. Ugyancsak ekkor vált szükségessé Mezopotámia, a mai Irak, ellenőrzés alá vétele. E két terület ellenőrzéséhez le kellett bontani az Ottomán török Birodalmat. A török birodalom eltávolításához azonban katonai lépésekre, illetve belső rendszerváltás végrehajtására volt szükség. Ezt a feladatot a háttérhatalom már jól megszervezett hálózatával hajtották végre, amelynek szerves részét alkotják a különböző szabadkőműves és szabadkőműves jellegű társaságok.

Az első világháború során katonai akciókra is sor került. Churchill irányította az Isztambul (Konstantinápoly) megszállását és a Dardanellák ellenőrzés alá vételét szolgáló akciót. Isztambul ebben az időben az Ottomán Birodalom fővárosa volt. Látszatra a dardanellai kampány kudarc volt, valójában sikernek tekinthető, hiszen ez megpecsételte az Ottomán Birodalom sorsát. A színlelt melléfogások mozgásba hoztak olyan folyamatokat, amelyek a törököket arra ösztönözték, hogy elkövessék azokat a megtorlásokat az örményekkel szemben, amelyet ma úgy ismer a történelem, hogy örmény népirtás. Ha sikerül az örmények jelenlétét megszüntetni a bakui kőolajlelő-térségben, akkor elejét lehet venni annak az etnikai-vallási konfliktusnak, amely a mohamedán többség és a keresztény kultúrájú örmények között

kirobbant 1905-ben és ténylegesen megakadályozta a kőolaj-mezők kiaknázását. Ekkor ugyanis a mohamedán-örmény szembenállás a kőolajmezők felgyújtásához vezetett.

A török Ottomán Birodalom (Az ottomán az oszmán megjelölés régebbi alakja. Az iszlám harmadik kalifájának a nevét viselő Oszmán, a Győzedelmes (ur. 1288-1326) az Oszmán-dinasztia megalapítója. Az ő uralkodásától kezdve nevezik a törököket oszmán-törököknek, az országot pedig Oszmán-Ottomán Birodalomnak. Az országalapító I. Oszmánt népe szentként tiszteli és brusszai sírja még ma is zarándokhely.) összeomlásával Mezopotámiának (ma Irak) a hatalmas kőolajmezői brit ellenőrzés alá kerültek. Mezopotámiát úgy akarták felosztani, hogy biztosítva legyen a zavartalan kőolaj-kitermelés rendszere. Ebben az új politikai szerkezetben úgy alakították ki az államhatárokat, hogy a hagyományos hatalmi egyensúly lehetővé tegye a háttérből irányító érdekcsoportok hatalomgyakorlását. A már akkor is létező nemzetközi pénzügyi közösség és legfelsőbb döntéshozói (amelyet ma a globális elit vezérkarának tekintünk) úgy döntöttek, hogy létrehozzák új államalakulatként Szaúd-Arábiát, Irakot és Kuvaitot és valamennyi élére bábkirályokat ültetnek. Ezeket az újdonsült uralkodókat olyan tapasztalt brit ügynökök irányították, mint **T. E. Lawrence** (Lawrence of Arabia) és **St. John Philby** (a KGB-s tábornokként Moszkvában meghalt Kim Philby hármassügnök apja).

Winston Churchill a brit haditengerészet felügyelőjeként hangsúlyozta a londoni parlamentben, hogy Anglia nem akar függni a szállítási vonalaktól, és biztos elérhetési feltételeket akar a maga számára. Már akkor is egyértelmű volt, hogy a Szezei-csatorna az egyetlen praktikus út a kőolajat szállító tankhajók számára a Közel-Keletről Európába. Az Afrika déli csücskét megkerülő útvonal kiábrándítóan hosszú volt, fáradtságos, költséges és kevésbé biztonságos. Ezért a sokkal rövidebb Szezei-csatornán át vezető út biztosítása volt a második fontos feladat a háttérerők felső döntéshozói számára.

A **Szezei-csatorna Társaságnak** 100 évre szóló koncessziója volt, amely 1968-ban járt le. Ezt követően a Szezei-csatorna tulajdonjoga visszakerül az egyiptomi államhoz. Ez azt is jelenti, hogy a közel-keleti kőolaj-szállítás egyiptomi ellenőrzés alá kerül. A már akkor is egy központból irányított világállam létrehozására törekvő háttérhatalom, élén a Rothschild-házzal, részletes stratégiát dolgozott ki a probléma megoldására. A Rothschild-dinasztia francia ága, élén **Baron Edmund de Rothschild**-dal, azt a célt tűzte ki, hogy létrehoz egy ellenőrzése alatt álló, katonailag erős telepes-államot a nyugati érdekek szolgálatában. Ennek a tervezett országnyi méretű helyőrségnek kulcsszerepet szántak az Ottomán

Birodalomból kiváló közel-keleti térség biztonságának szavatolásában és ellenőrzésében. A Rothschild-ház óvatosan és lassan valószínűsítette meg stratégiai elgondolásait.

Egyértelműen lassú volt a folyamat a budapesti születésű bécsi újságíró, **Theodor (Tivadar) Herzl** számára, aki rövid időn belül igen befolyásos személyiséggé vált. A bécsi Neue Freie Presse párizsi tudósítójaként figyelemmel kísérte a Dreyfus-ügyet. **Alfred Dreyfust** hamisan azzal vádolták, hogy francia katonai titkokat adott át a németeknek. A zsidó származású Alfred Dreyfust ért sérelem, és az ügy kapcsán kibontakozó antiszemita kampány arra kényszerítette Theodor Herzlt, hogy zsidó nemzeti otthon megteremtésével keressen megoldást az európai zsidók számára. Azzal érvelt, hogy ha a zsidók egyesülhetnek egy olyan területen, amit a saját hazájuknak nevezhetnek, akkor soha nem kerülnek olyan megalázó helyzetbe, amelyet évszázadokon át el kellett viselniük.

Herzl nézeteit A zsidó állam című politikai röpiratában fejtette ki, amely eredetileg a Rothschild-ház irányítóihoz címzett levél formáját öltötte. A leghatalmasabb és leggazdagabb zsidó család együttértésére kívánt hatni. A bécsi Rothschild-ház akkori feje, **Albert Rothschild** nem volt hajlandó Herzl-lel találkozni. **Baron Edmund de Rothschild**, a párizsi és **Lord Nathan (Natty) Rothschild**, a londoni ház feje viszont fogadta őt. Azért kell a továbbiakban ezekről a találkozókról részletesen írni, mert ami ezeken a találkozókön lezajlott, az évtizedek múlva rendkívüli mértékben és tragikusan befolyásolta az Európában élő zsidóság sorsát. Vegyük tehát szemügyre, hogy mi volt Herzl Tivadar elképzelése, illetve mi volt a hosszútávú Rothschild-stratégia.

Herzl tárgyalása Edmund de Rothschild-dal

Herzl 1896. július 18-án találkozott **Edmund de Rothschild**-dal a rue Laffitte-on fekvő irodájában. A megbeszélésen Edmundon kívül két munkatársa is jelen volt. Rothschild később maga mondta, hogy tanúként tartotta őket ott azért, hogy Herzlnek ne legyen később lehetősége arra, hogy megmásítsa a beszélgetésen elhangzottakat. Herzl azzal kezdte, hogy kipuhatozta: Edmund mennyire tájékozott az ő elképzeléseit illetően. Herzl-nek öt perc elég volt ahhoz, hogy félbeszakítsa vendéglátóját azzal: látja, hogy nem kellően tájékozott, ezért kész elmagyarázni, hogy miről van szó. Egy kolónia az egy kis állam, egy állam pedig egy nagy kolónia. Ön egy kis államot akar, én pedig egy nagy kolóniát. Kitért arra, hogy a török birodalom adósságának az elengedéseért cserébe meg lehetne szerezni a szultán hozzájárulását egy vazallus zsidó állam létrehozásához Palesztinában, ami akkor török fennhatóság alá tartozott. Arra kérte Edmund de Rothschildot, hogy feltételeken egyezzen ebbe bele. Ha az akció sikeres, akkor maga Rothschild állhatna a mozgalom élére és ő, Herzl pedig önkéntesen visszavonul.

Edmund figyelmesen végighallgatta vendégét, majd közölte vele, hogy e tervvel kapcsolatban semmit sem kíván tenni. A világban jártas, éleseszű, gyakorlatias bankár szólalt meg belőle: Lehetetlen lenne ellenőrzés alatt tartani a Palesztinába beözönlő tömegeket. Elsőként 150000 koldus érkezne, táplálni kellene őket. Feltehetően ez az én feladatom lenne. Nem érzek ehhez elhivatottságot. Ön talán igen? tette hozzá gúnyosan. Edmund Rothschild nem volt meggyőződve Herzl tervének a végrehajthatóságáról.

Edmund nagyzási hóbortban szenvedőnek tekintette Herzl-t, Herzl pedig szűklátókörűnek és gyávának Edmund de Rothschild-ot. Távozáskor Herzl keserűen mondta: Ha Ön elutasít mindent, amit én kiterveltem, akkor minden összeomlik. Ezért arra kényszerülök, hogy másképp érjem el célomat. Tömegagitációba kezdek és így sokkal nehezebb lesz kézben tartani a tömegeket. Az egész tervet Önre fogom áthárítani. Most azt gondolja, hogy katasztrófa ekkora tömeggel együttműködni. Gondolja csak meg, hogy nem nagyobb szerencsétlenség-e, ha elutasításom miatt úgy kell mozgásba hoznom a tömegeket, hogy már nem lehet őket kellően kézben tartani.

Vannak olyan kutatók, például **Clifford Shack**, akik a zsidó nép történelmének egyik legtragikusabb fejezetét, a holokausztot, részben erre a találkozóra vezetik vissza. (Clifford Shack az Egyesült Államok New Jersey tagállamában él, és egyik alapítótája annak a **Pyra Labs** nevű cégnek, amely rendkívül sikeresen működött, és amelyet a **Google** felvásárolt magának. Jelenleg Clifford Shack a Google-ön belül kis csoportot vezet, amely egy igen népszerű blogot működtet. Ez lehetővé teszi a Google használói számára, hogy véleményüket kifejtsek és nehezen hozzáférhető információkhoz jussanak.) Herzl ugyanis azzal fenyegetődött, hogy adott esetben mozgósítja a szegény és elnyomott zsidó tömegeket, és nyomást gyakorol velük a Rothschildokra.

Herzl Tivadar sok tekintetben idealista volt és abból a feltevésből indult ki, hogy Edmund Rothschild emberbaráti beállítódása, és a zsidó néphez való érzelmi kötődése miatt tervezi a Palesztinaként ismert terület gyarmatosítását. Shack szerint, ha Herzl átlát Edmundon, akkor felismerhette volna, hogy a tervezett katonailag erős zsidó kolónia bevándorlókkal való elárasztásával veszélyezteti azt a biztonsági struktúrát, amelyet a Rothschild-ok a világ vezető energiahordozójává vált kőolaj-gazdag Közel-Kelet számára tervbe vettek. Ezt a korszerű energiahordozót szemelték ki arra, hogy az új világrend megvalósítását célzó stratégia egyik hajtóereje legyen. Ha ezt Herzl a szegény zsidó tömegek Palesztinába történő bevándorlásával kockáztatja a tervezett őrző-védő helyőrséget, akkor megghiusíthatja a hosszútávú világstratégia zavartalan megvalósítását. Herzl azonban nem hagyta magát. Nemcsak üres szavakat mondott, hanem annak megfelelően viselkedett a különböző zsidó összeföveteleken Párizsban és másutt is, ahol megfordult.

Herzl látogatása Natty Rothschildnál

A 19. és 20. század fordulóján Angliában is a politikai közélet témájává vált a szegény és üldözött zsidó tömegek bevándorlása Nagy-Britanniába Kelet-Európából. Ebben az időben lett az ifjú Winston Churchill parlamenti képviselő. Alkalma volt értékes tapasztalatokat szerezni a zsidó bevándorlással kapcsolatosan mentoraitól, a Rothschild-októl, akik mesterien kezelték ezt a kérdést. Jól tudták, hogy a brit törvényhozásnak szükségszerűen korlátoznia kell a kelet-európai szegény zsidók tömeges bevándorlását. Tervük az volt: úgy korlátozzák tömeges bevándorlásukat, hogy ugyanakkor a Rothschild-ház neve és tekintélye teljes védelmet élvezzen. Ennek a kettős taktikának az eredményeként jött létre az **Aliens Act**, azaz az idegenekre vonatkozó törvény. Létrehoztak egy **Királyi Tényfeltáró Bizottságot** (Royal Inquiry Commission) azért, hogy tanulmányozza a zsidó bevándorlás kérdését. A bizottság 1902. július 7-én hallgatta meg Herzl Tivadart. Két nappal korábban találkozott Herzl Natty Rothschild-dal, aki lényegében arra akarta rávenni, hogy meghallgatásán a Rothschild-háznak megfelelő nézeteket fejtsen ki.

Natty Rothschild Herzl-t New Court-i irodájában fogadta. A 62 éves Natty már teljesen kopasz volt és erősen nagyot hallott. A Rothschild-ház londoni feje a párizsi unokatestvérénél is lényegesen gazdagabb volt, és ő volt az angol felsőháznak, a lordok házának, az első olyan tagja, aki nem tért át előzetesen az anglikán hitre. Natty és az apja segítette hozzá Disraeli miniszterelnököt, hogy megszerezze a Szuezi-csatornát Anglia számára. Ő volt egyben a brit központi bank, a Bank of England igazgatója is, és meghatározó szerepe volt a brit birodalom közéletében.

Rothschild már beszélgetésük kezdetén közölte Herzl-lel, hogy angol ember és az is óhajt maradni. Azzal folytatta, hogy a cionizmus helytelen, és a nagyhatalmak soha nem fogják megengedni, hogy Palesztina a cionistáké legyen. Közölte Herzl-lel, hogy miket mondjon, és miket ne a bizottságnak. Herzl ekkor elvesztette türelmét és csaknem üvöltve a következőt közölte vendéglátójával, akit ez nagyon meglepett, mert hasonló már évek óta nem történt vele. Azt fogom elmondani a bizottságnak, amit megfelelőnek

gondolok. Mindig ez volt a szokásom és most is tartani fogom magam hozzá. Nem igaz az, hogy a nagyhatalmak ellenzik Palesztinába történő kivándorlásunkat. Elértem, hogy Németország és Oroszország kedvező magatartást tanúsítson ügyünk iránt. Úgy gondolom, hogy Angliának sem lesz ellenvetése. Persona grata (Kívánatos személy) vagyok a szultánnál.

A szultán bizonyára kegyesen fogadja Önt, mivel Ön dr. Herzl a Neue Freie Pressétől mondta Lord Rothschild. Herzl megint nagyon hangosan válaszolt: Ez nem igaz, a Neue Freie Presse-nek semmi köze sincs az egészhez. Kiadói halálos ellenségei zsidókra vonatkozó terveimnek. A mai napig nem voltak hajlandók kinyomtatni újságaikban a cionizmus szót. Soha egy szót sem említettem a szultánnak a Neue Freie Presse-ről.

A társalgás ebben a hangnemben folytatódott egy darabig. Herzl megjegyezte, hogy a jótékonykodás vált a nyomorúság miatti panaszok elfojtásának az eszközévé. Ezután Lord Rothschild és két testvére, Alfred és Leopold, vendégükkel együtt ebédelni mentek. Ezt követően valamivel oldottabb légkörben folytatódott a megbeszélés. Amikor Herzl megkérdezte Nattyt, hogy kívánja-e részletesen hallani elképzeléseit, akkor az igent mondott. Herzl így szólt: Meg akarom kérni a brit kormányt, hogy bocsásson ki egy kolonizációs alapító-okiratot (Colonisation Charter). Natty közbevágott, hogy ne használja a charter kifejezést, mert annak most rossz csengése van. Hívja bárminek, aminek akarja, én zsidó kolóniát szeretnék brit fennhatóság alatt válaszolta Herzl. Rothschild Ugandát ajánlotta. Herzl erre azt válaszolta, hogy ő csak a következőket tudja használni ekkor közelebb húzódott Nattyhez és egy papírdarabra ráírta: Sínai-félsziget, Egyiptomi Palesztina, Ciprus. Majd hangosan megkérdezte: Hajlandó-e ezt támogatni? Rothschild egy darabig gondolkodott, majd mosolyogva közölte: Nagyon is..

Herzl úgy érezte, elérte azt, amire hét év óta törekedett. Öröme azonban korainak bizonyult, mert két nappal azután, hogy kifejtette véleményét az emigráció problémáját tárgyaló Királyi Tényfeltáró Bizottság előtt, Natty Rothschild egyértelművé tette Herzl számára: noha kezd megbarátkozni elképzeléseivel, ő azt szeretné, ha csak 25000 főnyi telepes közösséggel kezdenének kísérletet. Szinte szó szerint visszhangozta párizsi unokatestvérének, Edmundnak a szavait: többre nincs pénz! Herzl annyit válaszolt: elgondolása az, hogy vagy nagy létszámú telepítést hajtanak végre, vagy el se érdemes kezdeni az egészet. Egy darabig ezen vitakoztak, végül abban maradtak, hogy Natty Rothschild megígérte: átbeszéli a kérdést a gyarmatügyi miniszterrel.

Herzl elképzeléseit a brit politikusok rokonszenvvel fogadták, de amíg a Rothschild-ok ellenezték a tömeges és korlátozás nélküli zsidó bevándorlást Angliába, addig Herzl nem érhetett el fordulatot. A tapasztalt és pragmatikus Rothschild-ok ragaszkodtak ahhoz, hogy mind az angliai bevándorlás, mind a palesztinai telepesek vonatkozásában vegyék figyelembe a kérelmezők pénzügyi helyzetét, szakképzettségét és egészségi állapotát. Csak olyan embereket óhajtottak befogadni, akiknek a teljesítőképessége nyereséget ígért. Ebben a kérdésben Natty nem volt hajlandó kompromisszumra, különösen nem Palesztina vonatkozásában. Túlságosan sok forgott kockán az energiaellátás szempontjából kiemelkedő fontosságúvá váló Közel-Kelet vonatkozásában. A Rothschild unokatestvérek szemében a megszállott Herzl Tivadar leküzdendő akadálnak számított. Ezért úgy döntöttek, hogy megfelelő emberek beépítésével maguk veszik kézbe a cionista mozgalom irányítását. Ez biztosíthatja a Rothschild-ház hosszútávú terveinek a megvalósítását a felállítandó helyőrség-állam vonatkozásában, amelynek legfőbb feladata a Rothschild-ház érdekeinek a védelme elsősorban a Közel-Keleten, de a Távol-Keleten is. A Rothschild-ház és az irányítása alatt álló pénzügyi közösség, ekkor már hatalmas vagyoni és pénzügyi érdekeltségekkel rendelkezett a Távol-Keleten is.

1904. július 3-án váratlanul meghalt Herzl Tivadar. Mindössze 44 éves volt. Nem foglalkozunk azokkal a találgatásokkal, hogy a Gondviselés kifürkészhetetlen akarata vagy esetleg valami más, nagyon is földi eszköz (pl. mérge) távolította-e el az élők sorából. Halála mindenesetre jól jött a Rothschild-ház stratégiájának végrehajtásához. Ebben az időben Natty Rothschild protezsáltja, Winston Churchill gyorsan haladt előre azon a magasra ívelő életpályán, amelyet a Rothschild-ház készített elő a számára. 1905-ben már a gyarmatügyi minisztérium helyettes vezetője. Főnöke, Lord Elgin, megmutatta Churchill-nek a legbizalmasabb dokumentumokat is. 1906-ban Churchill már azokhoz a hangadó brit politikusokhoz tartozott, akik elvben elismerték egy zsidó nemzeti otthon megteremtésének a szükségességét. A különböző zsidó közösségekben ekkor még folyt a vita arról, hogy Palesztinában vagy Kelet-Afrikában hozzák-e létre ezt a nemzeti otthont. Churchill úgy látta, hogy Jeruzsálemnek kell a végső célnak lennie. Egyelőre felesleges arról elmélkedni, hogy mikor valósulhat ez meg, de hogy egy napon valóság lesz, az egyike a jövőben megvalósuló csekély számú bizonyosságnak. Churchill legalábbis így írt erről 1908-ban egyik manchesteri választójának. Elküldött leveléből azonban ez a mondat kimaradt.

1910. február 14-én Churchill, 35 éves korában, már belügyminiszter. Hozzá tartozott a nemzetbiztonság, a rendőrség, a közbiztonság és a bevándorlás felügyelete. Az 1911-es agadiri incidens idején ő kerül a Tengerészeti Főhatóság (Admiralty) élére. Ehhez a hatósághoz tartozott a kereskedelmi hajózás és a haditengerészet. Feladata az volt, hogy a brit hajózást átállítsa a kőolajjal történő üzemeltetésre. A történelemből tudjuk, hogy tíz évvel később a Whitehall hivatalainak (a Whitehall a kormányépületek és a minisztériumok utcája Londonban) a meghitt, kényelmes szobáiban felosztották a közel-keleti térséget ugyanolyan ügyetlenül és elnagyoltan, ahogyan azt az afrikai brit gyarmatok határainak a meghúzásánál tették. A török birodalomból kiváló közel-keleti térségben Franciaország kapta Szíriát és Libanont. Brit protektorátus lett Irán elnevezéssel Perzsia, ugyancsak brit befolyási övezet lett Irak néven Mezopotámia, valamint Palesztina. Így a brit birodalom közvetlen útvonalakon tudta csapatait mozgatni Egyiptomból az olajban gazdag Perzsa-öböl felé.

Miután a Rothschild-stratégiának megfelelően sikerült biztosítani a kőolajban gazdag vidékeket, a következő lépés az volt, hogy ez a helyzet tartósan fennmaradjon. Zsidó nemzeti otthon megteremtésére hivatkozva a brit kormány létre akart hozni a nyugathoz egyértelműen lojális, jól felfegyverzett katonai államot. Ezt a regionális őrző-védő feladatokat ellátó új helyőrség-államot az egész közel-keleti biztonsági rendszer sarokkövének szánták. Ennek a létrehozandó államalakulatnak az életképességét azonban kockáztatta a kelet-európai zsidóság korlátozás nélküli, és tömeges bevándorlása. Egy ilyen kézben nem tartható tömeg jelenléte fenyegette a közel-keleti kőolajellátás zavartalan biztosítását. Csak a potenciális bevándorlók többmillió tartalmának a szigorú ellenőrzésével, és e tartalék megszüntetésével lehetett szavatolni a regionális rendfenntartásra szánt helyőrség-állam katonailag hatékony működését. Ezért előre meghatározott bevándorlási kvótákat szabtak, és korlátozó törvényeket hoztak a további bevándorlás megakadályozására ebbe a viszonylag kis területű országba.

Clifford Shack azt állítja a **The Rothschilds, Winston Churchill and the Final Solution** (A Rothschild-ok, Winston Churchill és a Végső Megoldás) című tanulmányának 13. oldalán, amely a www.silverbearcafe.com/private/finalsolution.html honlapon olvasható, hogy amikor az előkészítő intézkedések a helyükre kerültek, akkor be lehetett indítani az Európában maradó potenciális-bevándorlók létszámcsökkentését. Shack úgy véli, hogy ez a program összefüggésben van azzal a tragédiával, amely a zsidó népet a második világháború idején sújtotta, és amely holokauszt néven ismert.

1920-ban Churchill azt közölte Lloyd George miniszterelnökkel, hogy helyezze át a gyarmatügyi minisztérium élére. Amikor 1921. február 14-én Churchill átvette hivatalát, már örökölte a Balfour-deklarációt, amelyet 1917-ben **Arthur Balfour** akkori külügyminiszter készített elő, de amelyet ténylegesen a Rothschild-ok fogalmaztak a Rothschild-ok számára. A szöveget konkrétan **Leo Amery** hadügyminiszter-helyettes készítette, aki a Rothschild-ház egyik legfontosabb frontemberének, **Lord Millernek** tartozott számot adni, és aki a háborús kormány belső magjához tartozott. A deklarációt Natty Rothschild fiának, Walternek címezték. Ez kinyilvánítja, hogy a brit kormány támogatja nemzeti otthon létrehozását a zsidó nép számára és felhasznál minden rendelkezésére álló eszközt, hogy ennek a célnak az elérését elősegítse. Kinyilvánítja azt is, hogy, hogy semmi olyat nem lehet tenni, amely hátrányosan érintené a Palesztinában élő nem zsidó közösségek polgári és vallási jogait. Winston Churchill feltétlen kötelezettséget vállalt a Rothschild-ok által szponzorált zsidó állam létrehozására Palesztinában. Világosan látta, hogy milyen biztonság-fenntartó szerepet fog játszani ez a helyőrség-ország a globális fontosságúvá vált közel-keleti térségben. Gyarmatügyi miniszterként ő felügyelte a bevándorlásra vonatkozó programot. Nem egyszerűen arról volt szó, hogy ellenőrizni kell a Palesztinába költözők számát és a bevándorlás ütemét. Az emberanyag minőségének a kérdése kiemelkedő fontosságú lett. Akik a program sikeréért aggódtak, le tudták fékezni a Palesztinába özönlés ütemét és a kivándorlók számát. Nem tudtak viszont változtatni azoknak a tömegeknek a képzettségi szintjén, anyagi helyzetén és egészségi állapotán, vagyis a számításba jöhető humán erőforrások minőségén, akik mind Palesztinába akartak költözni.

A zsidó közösségen belül - Ferguson szerint - elsősorban két csoport okozott aggodalmat a Rothschild-oknak, a program legfőbb irányítóinak. Az egyik ilyen csoportot azok az újjazdag zsidó bankárok, pénz- és üzletemberek alkották, akik jóval később szerezték vagyonukat, mint a Rothschild-ok. A másik aggodalomra okot adó csoportot az úgynevezett Ost-Juden közösségek jelentették, vagyis a kelet-európai zsidók. Ez a két és fél milliós közösség az orosz birodalomból vándorolt nyugati irányba azt követően, hogy pogromokra került sor II. Sándor orosz cár 1911-ben történt meggyilkolását követően. Ez után Oroszországban a zsidókat hátrányosan megkülönböztető jogszabályokat hoztak. Az újszegényeknek ezek a tömegei legalább akkora gondot okoztak a stratégiáknak, mint az újjazdagok.

Natty Rothschild még 1880-ban ezt mondta **Disraelinek** a zsidók üldözéséről: Sok egyéb ok is van Közöttük a lengyel, az orosz és a román zsidók folyamatos bevándorlása, akik éhezve érkeznek és egészen addig szocialisták, amíg meg nem gazdagodnak. Láthatjuk, hogy mind a nagyon szegény zsidók, mind a nagyon gazdagok, és a köztük meghúzódó rétegek, aggodalommal töltötték el a Rothschild-okat. A szocializmus valójában a szupergazdagok eszköze a tömegek kontrollálására. Azok a zsidó szocialisták, akik függetlenül tevékenykedtek, akadályozták a Rothschild-stratégia megvalósítását. Ezért gondolja úgy Clifford Shack, hogy az európai zsidó közösségek felszámolása több okból is szükségesnek látszott.

Visszatérve az 1905-ös brit bevándorlási törvényhez (Alien Act) Natty Rothschild-nak azt a látszatot kellett kifelé fenntartania, hogy kiáll a nehéz helyzetben lévő, pénztelen, de keményen dolgozó hitsorsosai mellett. Ezért Walter nevű fia nyíltan hangoztatta, hogy Nagy-Britanniának az elnyomott és igazságtalanul üldözött népek, és nemzetek pártfogójának kell lennie egészen addig, míg e népekhez tartozók tisztességesek és keményen dolgoznak.

A hangsúly itt azon van, hogy a Rothschild-ház irányítói nem rokonszenveztek azokkal a bevándorlókval, akik nem voltak a szemükben tisztességesek és keményen dolgozók. A méltatlan, a tisztességtelen és lusta emberek ugyanis akadályozták a hosszútávú Rothschild-stratégia zavartalan végrehajtását. Sem a zsidó katonai kolóniának Palesztinában, sem az Európai Egyesült Államoknak nincs szüksége szakképzetlen és

beteg nyomorultakra, akik csak kenyérpusztítók, de értékes termelőmunkát nem végeznek. Elkülönülésükkel, integrálódási és asszimilálódási nehézségeikkel hosszútávon csak terhet jelentenek. Ilyen megfontolások alapján gondolják egyes szerzők, így például Henry Makow, valamint a már említett Clifford Shack, hogy az új világrend létrehozása szempontjából előnyös lehet a szegény zsidó tömegek létszámának csökkentése. Henry Makow, akinek szülei Auschwitzban veszítették életüket, nem megy el következtetéseiben eddig. Clifford Shack viszont szó szerint ezeket írja már idézett tanulmányának a végén:

A Rothschild-i műveletet, amelyet ma úgy ismernek, hogy holokauszt, úgy hajtánák végre elejétől végéig a legnagyobb titokban, hogy e célra igénybe veszik a hatalmas bankárbirodalom rendelkezésére álló tapasztalatokat, ügynökségeket és kapcsolatrendszert. Felhasználják az olyan frontemberek tehetségét és erőfeszítéseit, mint Churchill, Hitler, Pacelli (XII. Pius), Rooseveltt és Sztálin. A tengelyhatalmak, a szövetségesek és a semlegesek mesterséges táborait láthatatlanul kapcsolta össze a Rothschild-ház által irányított nemzetek feletti szupertitkos hírszerző hálózat. Ez a hálózat a XX. század legrejtettebb titka, és ez szervezte meg elejétől a végéig a második világháborút. Ennek a zsidó hírszerző hálózatnak ironikusan az is a céljai közé tartozott, hogy elpusztítsák az európai zsidó tömegeket, így biztosítva Izrael állam sikerét és szerepét a közel-keleti köolajterség biztonsági rendszerében.

Legalábbis így véli a talányos Clifford Shack, és néhány konspirológus társa. Merész feltételezéseiket erős kritikával kell fogadni. Az viszont ismert történelmi tény: a Szövetséges Hatalmak nem éltek minden rendelkezésükre álló eszközzel és lehetőséggel, hogy megakadályozzák Auschwitz, Birkenau, Treblinka, Sobibor és a többi koncentrációs tábor szörnyűségeit. Azon is el kell gondolkodnunk, hogy mi készítette Benjamin Freedmant beszédei elmondására, figyelmeztető írásai megjelentetésére? Egy tekintélyes, felelősségteljes, komoly ember nem vállal ilyesmit nyomós ok nélkül. Mi úgy látjuk, hogy Freedmannak a történelmi folyamatok tendenciájának a megjelölésében, rejtett értelmének a feltárásában és elemzésében - ténybeli pontatlanságai, sőt tévedései ellenére igaza volt. Clifford Shack tovább megy nála, s feltételezéseiben lényegesen többet használja képzelőerejét. Freedmantól eltérően ő nem volt személyes résztvevője azoknak a történelmi eseményeknek, amelyekről ír. Kutató munkájának a motívumai nem ismertek számomra, de elemzései ösztönözhetik a tényfeltáró kollektív erőfeszítéseket. Shack vélekedése munkahipotézisként, főként e hipotézis szakszerű és elfogulatlan cáfolatával, elősegítheti eddig még nem ismert összefüggések feltárását, és a közelmúlt, valamint jelenünk számos nyitott kérdésének a jobb megértését. Ha az itt olvasható feltételezéseket megcáfoljuk, akkor máris újabb lépést tehetünk előre a tények feltárásának és az igazság megközelítésének a rögzös útján. Valószínű, hogy soha nem ismerhetjük meg a teljes igazságot, de igyekeznünk kell, hogy minél közelebb kerüljünk hozzá. Ha sorozatunk tárgyilagos cáfolatot eredményező termékeny vitákat váltana ki, amelyek új felismerésekhez, s általuk napjaink történéseinek és embertársainknak a jobb megértéséhez vezethetnek, akkor már érdemes folytatni ezt a nehéz munkát.

(Vége az első résznek)